MARY COOPER
Excursie în pădure
ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Căruţa rablagită de la fermă se opri la curbă, iar căruţaşul arătă cu capul priveliştea din faţă.

— Iată Mackinlay, pe marginea lacului. Nu e cine ştie ce. Doar o sută de locuitori. Jumătate din ei lucrează pentru Compania Frazer-Patton. Se vede joagărul de aici.

Greer privi panorama, pantele împădurite şi apa, cu micul orăşel în sud, iar în fundal, munţii. Lumina după-amiezii era dulce, aproape lichidă. Era toamnă. Noua Scoţie, ţinutul ei natal. De douăzeci şi trei de ani plecase de aici.

Nu credea că se schimbase ceva aici.

— Staţi mult aici? întrebă cel de lângă ea, curios. Nu prea avem oaspeţi.

Şi mai ales, parcă voia să spună tonul lui, tinere femei care arătau ca ea. Greer recunoscu, hainele ei de oraş şi părul blond pieptănat cu grijă nu se integrau în peisaj. Era inteligentă, rafinată şi capabilă să-şi poarte singură de grijă. Mama ei ar fi fost mândră.

— Nu sunt sigură, răspunse ea. Depinde cum evoluează lucrurile. Ezită, apoi adăugă: de fapt, nu sunt un oaspete. Frank Patton a fost tatăl meu.

— Nu mai spune! Omul o privi cu respect, ţuguindu-şi buzele ca şi cum ar fi vrut să fluiere. Atunci, sunteţi o persoană importantă. Aţi venit să-l controlaţi pe Ty Frazer ce-a făcut de când a murit Frank, nu-i aşa?

— Într-un fel. Îl privi pieziş cu ochii ei cenuşii. Îl cunoaşteţi pe Ty Frazer?

— Pe aici, toţi îl cunosc. Familiile Frazer şi Patton sunt de când lumea în Mackinlay. Toată pădurea aparţine Companiei. Acum aţi rămas

dumneavoastră şi Ty. Alţii au mai puţine acţiuni. Aş fi vrut să fiu şi eu printre ei.

Greer trase aer în piept. Totul părea ireal. Cheresteaua era una din bogăţiile naturale ale Canadei şi ea avea o parte grasă. Era bogată, deşi îi venea greu să accepte. Marcus ar fi trebuit să vină cu ea. El s-ar fi descurcat mai bine. Era obişnuit cu afacerile; poate nu cu ale lui, ci cu cele ale altora.

— Acum nu se mai pot face afaceri decât aici şi la New Brunswick. Scoţienii care s-au stabilit aici ştiau ei ce ştiau.

— Aveţi strămoşi scoţieni? întrebă ea.

— Sigur. Mă cheamă Gordon Terry. Strămoşii mei au înfiinţat o fermă în Baxter.

— Credeam că locuiţi în Mackinlay. M-aţi adus până aici…

— Nicio problemă, o întrerupse el. Mi-a făcut plăcere. Pe aici, transporturile sunt cam rare.

— Dar sunt douăzeci de kilometri!

— Cam aşa, spuse el nonşalant. Mai e un drum pe lângă calea ferată până la joagăr, dar după aceea e înfundat.

Porni din nou căruţa. Era praf peste tot; Greer îl simţea şi în gură. Spera ca ajunsă la destinaţie, să găsească apă caldă. Avea nevoie de o baie.

Destinaţia ei. Odată, fusese casa ei.

În subconştientul ei probabil că era gravată amintirea casei unde-şi petrecuse primul an din viaţă. Va simţi ceva când o va vedea? se întreba ea. Nostalgia o va cuprinde pentru ce ar fi putut să fie? Tatăl ei era doar o imagine în mintea ei: străinul care le vizitase pe ea şi pe mama ei de-a lungul timpului; cel ce le întreţinuse, dar lipsise de lângă ele. Îşi aminti cum plângea mama ei după aceste vizite şi tristeţea care urma. Îl urâse atunci pe acest om care nu voise să-şi sacrifice nicio mică parte din nevoile lui pentru a-şi păstra familia intactă. Le lăsase să plece în loc să-şi schimbe viaţa.

De ce mama ei se măritase cu un bărbat cu care avea atât de puţine în comun, Greer nu-şi dădea seama. Îl întâlnise când era în vacanţă în Canada, trăise cu el doi ani la Mackinlay şi o născuse pe ea, apoi se întorsese în Anglia, nemaiputând suporta. Dacă era tristă că soţul ei n-o urmase, nu arătase.

Între vizitele lui, rar vorbea despre el. Ura ei proprie se transformase în indiferenţă cu timpul, astfel că la moartea mamei, acum doi ani, îşi refuzase tatăl să se mute la Mackinlay fără să ezite. De atunci, se descurcase singură cu succes, răspunzându-i la scrisori doar pentru că nu le putea ignora, dar refuzându-i un loc în inima ei.

Şi acum el murise, şi-i lăsase moştenire tot ce avusese; ajunsese parteneră în locul lui cu fiul celui cu care tatăl ei fusese prieten şi împărţise afacerile mai mult de treizeci de ani. Ty Frazer era cu zece ani mai mare, dar era o enigmă pentru ea. Scrisoarea pe care o primise de la el n-o luminase. Scurtă şi concisă, îi spunea să vină la Mackinlay ca să discute parteneriatul lor.

Marcus o convinsese să vină, mintea lui profitând de ocazia de a-şi îndeplini propria ambiţie. El avea nevoie de capital şi ea avea ocazia să i-l ofere. Greer nu prea voia să-şi vândă partea lui Ty Frazer, dar cum trebuia să se mărite cu Marcus, el merita ajutorul ei financiar. Nu avea ce pierde. Marcus îi va returna banii întreit, când va

avea succes. Desigur, el nu putea pierde. Tot ce făcea Marcus avea succes. Marcus avea nevoie doar de nişte fonduri cu care să-şi pornească afacerea.

Orăşelul era şi mai mic decât păruse de sus, constând dintr-o stradă principală curbată, cu altele perpendiculare care se desfăceau din ea. Avea o biserică de lemn şi câteva magazine. Greer îşi imaginase un orăşel din barăci de lemn, dar casele erau din piatră sau cărămidă, cu mulţi copaci în jur.

Cele mai multe case de ţară din Canada aveau pereţii întreiţi, un rând de piatră, unul de lemn şi altul de

cărămidă sau piatră, cu aer între ele ca să nu fie frig iarna, îi spusese Marcus. Nu era încălzire centrală aici, ci sobe de fontă care ardeau mereu. Suna intim şi cam primitiv. Greer se întreba dacă nu era pericol de incendii.

Erau destui oameni pe străzi, majoritatea femei şi copii, la această oră. Priviri curioase îi întâmpinară. Gordon salută de vreo două ori, dar nu încetini până nu ajunseră la capătul orăşelului.

— Iată hotelul, spuse el. Vreţi să vă lăsaţi bagajele înainte să treceţi pe la joagăr?

Greer dădu din cap că nu.

— Bănuiesc că voi sta în casa tatii.

— Da? Părea surprins. Ty ştie că veniţi azi?

— Nu cred, admise ea.

— Aţi vrut să-i faceţi o surpriză, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva. Nici ea nu ştia de ce nu telegrafiase. Propunerea pe care voia să i-o facă era ceva dificil, deşi Marcus era convins că va profita de ocazie. Va putea plăti în rate, spusese Marcus. Crede-mă, la cât valorează compania, va căpăta partea ta foarte convenabil, şi ştie asta. Nu vei întâmpina probleme. Greer ar fi vrut să se simtă la fel de sigură pe ea şi acum. Marcus era foarte convingător.

Era mai departe decât crezuse. Încă doisprezece kilometri. Casa era aşezată cu faţa spre lac, puţin mai departe de drumul principal şi era construită din piatră cenuşie. Avea o verandă mare. La fereastră erau perdele albastre, curate, dar şifonate. Câteva boschete formau ceea ce voia să

fie o grădină. În rest, iarbă cu o potecă spre debarcaderul de lemn, unde era amarată o barcă cu motor. Vreo două acareturi completau peisajul.

— Ty e probabil la joagăr, anunţă Gordon Terry, oprind căruţa. Uşa e deschisă dacă vreţi să aşteptaţi. Pe aici nu încuie nimeni uşile. N-are sens.

— Unde e casa tatii? vru Greer să ştie. E departe?

— Aceasta e casa lui Patton, spuse el. Frank şi Ty au locuit aici împreună, de când tatăl lui a murit. Era mai simplu decât să aibă grijă de două case. Vechea locuinţă a lui Frazer e cam la un kilometru distanţă.

— Înţeleg. Atunci, îl voi aştepta aici, apoi mă pot duce la hotel.

— Sigur. Gordon îi luă valiza şi o duse la uşa casei, pe care o deschise. E toată a ta.

Camera era mare şi aerisită, cu un şemineu enorm şi primitor, deşi nu era făcut focul. Mobila era simplă şi masculină, scaunele şi sofaua tapisate cu ţesătură de in albastră, vreo două covoare roşu

cu albastru pe jos. O bibliotecă robustă ocupa un perete, în ton cu masa şi scaunele de stejar. Greer îi zâmbi bărbatului.

— V-am făcut multe probleme. Vă voi plăti drumul?

— Nici gând. Mi-a făcut plăcere. Parcă nu voia să plece şi stătea cu mâinile în buzunarele blugilor. Nu cred că veţi veni în Baxter.

— Nu cred că voi sta mult aici, răspunse ea. Oricum, mulţumesc încă o dată că m-aţi adus. Nu ştiu cum aş fi venit altfel. Nu ştiam că Mackinlay e atât de departe de Halt. Îi întinse mâna. Sper că veţi ajunge acasă înainte de a se înnopta.

— Aşa ar trebui. După expresia lui, era ceva nou să dea mâna cu o femeie. Baftă!

Greer privi din nou sufrageria spaţioasă în timp ce el se îndepărta. Mai era o uşă în dreapta.

Merse la această uşă şi găsi un scurt coridor cu mai multe uşi. Una dădea într-o bucătărie mică şi luminoasă, alta într-o baie; celelalte două erau dormitoare, unul folosit, după cum se vedea după grămada de haine bărbăteşti făcute grămadă pentru a fi date la spălat.

Greer închise uşa repede şi o deschise pe ultima. Această cameră fusese probabil a tatălui ei: avea dreptul să se uite. Nu diferea mult de cealaltă. Amândouă erau

austere.

Nu ştia ce o făcu să tragă sertarul de la dulapul mic de lângă pat. O fotografie cu faţa ei zâmbind într-un moment de fericire, cu ochii strălucitori, o privi. Poza era din anul în care murise mama ei. Tatăl ei probabil că o luase din album când venise în Anglia la înmormântare, fără să ceară, căci ştiuse că ar fi fost refuzat. Îi veniră lacrimile, căci camera era singuratică. Doar atât avusese tatăl ei. Tatăl ei furase o fotografie pe care o ţinuse lângă pat. Nu mai putea suporta.

Stătea pe un scaun din sufragerie când auzi primele maşini care treceau spre Mackinlay. Se gândi că erau muncitorii care se întorceau acasă. Deci în curând va sosi şi Ty Frazer. Nu avea curaj să aprindă lemnele din şemineu. Apăsă întrerupătorul de lângă uşă, dar nu se făcu lumină. Probabil că lumina era dată de un generator portabil, care nu era pornit. Aşa că avea două motive să aprindă

focul, dacă nu voia să stea în întuneric.

Îl aprinse uşor, lemnele erau bine aranjate. Îşi imagină cum era iarna aici, cu palmele spre foc. În mod ciudat, i se păru intim. Într-o casă ca asta, cu destule provizii, puteai să hibernezi în pace. Ar fi putut sta aici? Mama ei nu putuse suporta greutăţile iernii canadiene, probabil pentru că nu-l iubise destul pe tatăl ei.

Greer se întrebă dacă ea ar rezista, dacă Marcus ar fi vrut ca ea să trăiască în vreun loc îndepărtat. Zâmbi. Lui Marcus îi plăceau oraşele mari, confortul şi luxul şi aşa îşi alesese apartamentul. Ea şi Marcus semănau. Altfel nu l-ar fi putut iubi.

Zgomotul unei maşini care se apropia o readuse în prezent. Ascultă cu inima la gură cum se oprea motorul. Auzi o portieră trântindu-se, diferite zgomote înfundate şi se aprinse lumina. Uşa se deschise şi intră cel pentru care străbătuse mai mult de patru mii de kilometri.

Ty Frazer era înalt şi solid, dar suplu, cu umerii largi, talia zveltă. Emana forţă şi avea trăsături ascuţite. Greer

vorbi prima.

— Sper că nu te superi că am aprins focul. Era răcoare.

— Aşa e în perioada asta a anului. Vocea lui era repezită. De ce nu mi-ai spus că vii? Aş fi putut fi plecat la un punct de lucru.

— Atunci, ar fi trebuit să aştept în Mackinlay până te întorceai, răspunse ea străduindu-se să-şi păstreze calmul. Se ridică în timp ce el închise uşa. El nu era cum se aşteptase. Nu mai întâlnise tipul acesta de bărbat, părea dificil. Un lup singuratic, totuşi cu multă experienţă. Mi-ai spus să vin.

— Aşa e.

— Dar nu te aşteptai să mă conformez, riscă ea.

— Nu. Se apropie, aruncându-şi jacheta neglijent pe spatele unui scaun. Purta o cămaşă de blugi albastră, cu mânecile suflecate care lăsau să i se vadă muşchii antebraţelor. Avea ochi verzi atenţi şi era şaten. Nu mă aşteptam la mai mult de la tine decât a primit tatăl tău în aceşti ani.

Ochii ei străluciră.

— Remediul era în mâinile lui.

— Chiar aşa? Nu cred. Se apropie de şemineu şi împinse cu piciorul un lemn care căzuse, mai puse unul şi se îndreptă, cu faţa crispată. Aici era locul lui, nu într-un loc împutit din Anglia, jucând rolul gentlemanului.

— Londra nu e împuţită, răspunse ea. Avea şi mama mea drepturile ei. Nu suporta viaţa asta.

— Îl cunoscuse înainte să se mărite cu el. Locul soţiei e lângă soţul ei.

— Există şi compromisuri!

— Adică celălalt să cedeze în toate, vrei să spui, o ironiză el. Ce fel de compromis ai făcut vreodată?

— Ai fi surprins. Greer încercă să-şi controleze nervozitatea. Nu era bine ca parteneriatul lor să înceapă aşa, deşi nu voia să-i fie parteneră mult timp. Privi focul şi

adăugă: trebuie neapărat să vorbim despre lucruri care nu mai pot fi reparate? Acum e târziu pentru regrete.

— Dar nu e târziu să înţelegi. Era lângă ea, o luă de umăr şi o întoarse spre el, studiindu-i faţa ovală şi buzele pline. Degetele lui erau hotărâte

atingându-i pielea. Frank te venera, ticăloasă mică! Fiica lui scumpă! Doamne, când venea de la voi era distrus şi-i era dor de voi! Tonul lui era liniştit, dar tăios. Ei bine, acum eşti aici şi vei asculta ce-ţi voi spune. Înainte să vorbim despre altceva, vei asculta ce am să-ţi spun.

Tremura indispusă, vibrând sub atingerea lui. Aici nu existau reguli de comportament; acest bărbat va spune şi va face ce voia. Cel mai mult o deranja masculinitatea lui. Nu era pregătită să-i facă faţă.

— Atunci, mai bine dă-i drumul, spuse ea ridicând bărbia mai mult ca să se apere, decât ca să-l sfideze. Se pare că nu pot face altceva decât să te ascult.

— Nu mă provoca!

— Încerc să nu te provoc. Ce preferi, să mă tem? Tremura, dar se controla. Spune ce te apasă. Poate după aceea vom putea vorbi mai civilizat.

Ochii lui verzi scăpărară.

— Eşti sigură pe tine, nu-i aşa? Poate că trebuie să te cobor cu picioarele pe pământ!

Se stăpâni, amintindu-şi de ce venise aici. Nu putea da înapoi.

— Nu cred că ne înţelegem, spuse ea. Ai spus ce crezi despre mine. Hai s-o lăsăm baltă.

Ty nu răspunse imediat. Îşi îngustă ochii. Apoi ridică din umeri şi-i dădu drumul.

— Poate că ai dreptate. Frank n-ar fi vrut să profit de tine. Îi arătă un scaun. Stai jos, să văd ce găsesc de mâncare. Nu prea am provizii.

— Nu te obosi pentru mine, răspunse ea repede. Voi mânca la hotel.

Ty privi valiza ei.

— Te-ai cazat?

— Nu. Făcu o pauză. Nu ştiam ce voi găsi aici. Va trebui să mă duci cu maşina după ce mănânci.

— Aşa se pare. Te deranjează să mănânci o farfurie de supă cât aştepţi?

Greer se aşeză, iar el dispăru din cameră. Va fi mai greu decât anticipase. Măcar dacă Marcus ar fi fost cu ea acum! Dacă ar fi ştiut ce greutăţi va întâmpina, n-ar fi lăsat-o să vină singură.

Şi totuşi, oare vedea lucrurile prea în negru? Ty îi spusese ce credea despre ea, ce motiv ar mai fi avut să nu scape de ea? Asta dacă avea posibilitatea să facă asta, reflectă ea. Nimic de aici nu sugera că ar avea rezerve de bani la dispoziţie; casa era confortabilă, dar nu una a unui om cu bani. Dar putea şti ceva dinainte? Casa fusese împărţită de doi bărbaţi singuri. Oricum, Marcus nu greşea.

Trăsese perdelele când Ty se întorsese în cameră. Ducea o tavă cu două boluri de supă fierbinte şi o franzelă. Mai era o bucată mare de brânză pe o farfurie şi un borcan cu murături. Puse tava pe masă şi trase două scaune faţă în faţă.

— Vino şi mănâncă.

Greer nu mâncase de la prânz şi mirosul era apetisant. Se aşeză şi luă o lingură. Nu de mult, tatăl ei împărţise mâncarea cu Ty. Se întreba ce vorbeau cei doi bărbaţi. Despre muncă, probabil. Ce altceva putuseră avea în comun? Puţin cât ştia despre tatăl ei, era diferit de Ty, ca să nu mai vorbim de diferenţa de vârstă.

Supa nu era numai fierbinte, ci şi excelentă, groasă, cu carne şi legume şi evident făcută în casă. Mai mult ca sigur cineva venea să facă mâncare şi curat în fiecare zi. Îl privi pe Ty în ochi şi spuse:

— E delicioasă.

— Bine, spuse el laconic.

Terminară supa în linişte. Greer refuză brânza şi îl

privi cum o înfuleca.

— E un ibric cu cafea pe sobă, spuse el. Vrei s-o aduci? Vei găsi nişte căni în servantă.

Greer se duse cu plăcere. Soba era cu gaz. Găsi o cârpă cu care să ia ibricul vechi, luă două căni albastre şi se întoarse în sufragerie.

— N-am găsit lapte, spuse ea.

— Nu am, spuse el nonşalant. Bea-o simplă.

Nu avea altă alternativă. Greer se aşează lângă foc, deşi nu mai era frig. Ţinând cana în palme, privi flăcările jucăuşe şi se întrebă cum să aducă vorba despre subiectul care o preocupa. Ty o scuti de efort.

— În regulă, spuse el. Hai să vorbim, partenere.

Ce intenţionezi, mai exact? Şi nu-mi spune că te-am chemat eu. Nu ţine. Cred că doar banii te-ar fi adus aici atât de repede. Am dreptate?

Dispreţul lui o atinse, mai ales că era adevărat ce spusese. Ty Frazer nu pierdea timpul; mergea direct la subiect.

Greer se forţă să-l privească în ochi.

— Vreau să-mi cumperi partea.

El râse.

— Chiar aşa?

— Nu, nu dintr-odată. Îşi stăpâni vocea. Întâi cincizeci de mii de dolari, apoi în rate.

— Ce te face să crezi că pot strânge cincizeci de mii de dolari? Nu părea serios.

— M-am interesat de profiturile din trecut.

Sprâncenele lui se ridicară ironic.

— Te-ai interesat şi de cheltuielile suplimentare?

— Nu eu. Un expert.

— Cine?

— Logodnicul meu. O mică pauză. El e şi cel pentru care lucrez.

— Convenabil. Privirea lui nu era plăcută. El te-a convins să vinzi?

Greer îl privi rece.

— Contează? Vreau doar un răspuns.

— Îţi spun un singur cuvânt: Nu.

— Nu poţi, sau nu vrei?

Ty trase aer în piept.

— Înseamnă exact ce ai auzit. De la început, a fost Compania Frazer-Patton şi nu vei schimba asta acum.

— Nu vreau s-o schimb. Poţi păstra numele. Voia să rezolve problema, conştientă de mânia ce fierbea în el. Mă dispreţuieşti, de ce mă vrei partener? Din partea mea, ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

— Ai vrea să renunţi la munca de-o viaţă a tatălui tău? Nu că m-aş aştepta să-ţi pese. Nu ţi-a păsat nici când trăia. Gura lui se strânsese de dispreţ. E timpul ca cineva să te ia în grijă şi să te înveţe nişte valori decente!

— Şi tu eşti acela, presupun. Se mânie pe sine însăşi, dar nu-l suporta. Ei bine, încearcă, dacă ai timp. Te ascult.

— Nu cred! Voi vorbi în vânt, fără să-ţi impresionez mintea calculată. Nu, am o idee mai bună. Nu ştii nimic despre prelucrarea cherestelei, dar poţi învăţa. Începând de jos. Sper că eşti pregătită să stai mult timp aici.

Inima ei bătu mai repede.

— Nu fi ridicol. Nu mă poţi ţine aici cu forţa!

— Nu? încearcă-mă. Părea capabil de orice. Faţa lui era dură. Măcar atât îi datorezi tatălui tău.

— Nu-i datorez nimic. N-am cerut eu să-i fiu moştenitoare.

— Dar eşti gata să profiţi de asta. Bine, poate în viitor îţi voi cumpăra partea, dar până atunci va trebui să ştii bine ce vinzi. Se sprijini de sobă şi o cântări din ochi, observându-i hainele de mătase. Ai nevoie de blugi şi o cămaşă, în plus o jachetă călduroasă. Dacă nu ţi-ai adus cu tine, le cumpărăm mâine din oraş.

Greer puse cu grijă pe masă cana de cafea şi se ridică încet, încercând să nu fie impresionată că Ty era mult mai înalt.

— Nu mă deranjează să mă uit puţin la joagăr, dacă tot am venit, spuse ea, dar în niciun caz nu voi rămâne în sălbăticia asta! Mă duci la Mackinlay, sau îmi împrumuţi maşina ta? Vom vorbi mâine dimineaţă, când vom fi amândoi mai… odihniţi.

— Vrei să mă convingi, spuse el fără să se clintească. Nu pleci nicăieri, nici în noaptea asta, nici altă dată, până nu-ţi dau eu voie. Sunt două dormitoare. Poţi sta în cel al lui Frank.

— Să stau aici cu tine? întrebă ea sarcastic. Cred că glumeşti. Mai degrabă dorm în pădure!

— Printre sălbăticiuni?

— Ar fi mare diferenţă?

O privi ca o avertizare.

— Nu-ţi forţa norocul. Eşti aici, stai aici, şi cu asta, basta. Se apropie. Hai să-ţi arăt camera ta. Trebuie să aeriseşti patul înainte să te culci. Vom aduce salteaua aici şi o vom pune lângă foc.

Greer parcă paralizase. Era pierdută.

— Nu-i nevoie să faci asta doar ca să-mi dovedeşti ce mascul feroce eşti, spuse ea. Te cred.

Ty ridică din umeri.

— Nu-i nimic, o aduc eu. Mai încălzeşte şi tu cafeaua între timp.

Jacheta îi era încă pe spătarul scaunului. Greer aşteptă să iasă apoi şi-o luă, îşi luă poşeta şi o zbughi afară. Alergă la maşina Range Rover care era parcată cu faţa spre lac. Nu mai condusese marca asta, dar asta n-o va opri. Nu era neajutorată, cum credea Ty Frazer. În ruptul capului nu voia să-şi petreacă noaptea aici, cu el!

Crezuse că el lăsase cheile în contact. Dar nu erau acolo. Când mâna lui îi scutură ironic cheile în faţă, nici nu-şi întoarse capul.

— Căutai cheile? întrebă Ty. Ai văzut prea multe filme proaste, scumpo! îşi trase mâna înapoi şi deschise portiera. Hai, ieşi din maşină.

Ieşi, căci nu avea încotro şi se îndreptă ţanţoşă spre

casă. După ce închise uşa, Ty se sprijini de ea şi o privi neiertător.

— Ce-ai făcut a fost o prostie. Chiar dacă ai fi reuşit s-o porneşti, nu mergeai niciun kilometru şi făceai accident!

— Ar fi fost vina ta, răspunse ea. N-ai dreptul să mă ţii aici cu forţa.

— Eu am altă opinie. Îi arătă salteaua de pe podea. Imediat ce o aerisim, mergem la culcare. Mâine dimineaţă ne trezim devreme.

Greer îl privi neajutorată cum pune salteaua lângă foc. Îşi încercă ultima şansă.

— Nu vei schimba nimic, purtându-te astfel. Nu-mi pot îmbunătăţi părerea despre tata şi nici tu despre mine. Să zicem că-mi arăţi cum e viaţa aici. Doar nu crezi că mă va apuca dragostea de ea.

Ty dădu din cap negativ.

— Nu-ţi dai seama. Cred că ai nevoie să înveţi valorile adevărate. Pentru Frank, viaţa asta însemna mai mult decât banii pe care îi câştiga. Vreau să mă asigur că-l vei înţelege. Şi acum, ce se mai aude cu cafeaua?

Se duse să ia ibricul de pe masă, dar el o întrerupse.

— Înainte de asta, dă-mi pantofii tăi.

— Pantofii mei? repetă ea. Ce naiba…

— Ca să nu fii tentată să fugi iar. Va fi greu să fugi desculţă.

— Sunt sigură. Nu cred că ai de ce să-ţi faci probleme. Doisprezece kilometri pe întuneric nu e tocmai ideea mea de exerciţiu seara.

— Scoate-i, răspunse el neclintit. Sau vrei să ţi-i scot eu?

Înfuriată, Greer îşi aruncă pantofii cubanezi spre el, apoi se ruşină că se purtase ca un copil.

— Bine, spuse Greer. Îi iau cu mâna.

— Nu-i nevoie. Ty le dădu un şut şi-i aruncă într-un colţ. O să-ţi iau nişte ghete mâine dimineaţă.

Chiar credea că o va putea duce în oraş şi înapoi fără ca ea să se împotrivească? Trebuie că exista poliţie acolo. Între timp, n-avea ce face.

Băură cafeaua reîncălzită în linişte. Doar ceasul de cale ferată din perete ticăia. Privindu-l pe furiş, Greer observă că era gânditor. Avea cămaşa descheiată la gât şi i se vedea părul de pe piept. Îşi ţinea un deget după cureaua lată de piele, cu picioarele întinse şi încrucişate la glezne, complet

relaxat. Ar fi vrut să se poată relaxa şi ea, dar Ty Frazer o tulbura. Nu mai întâlnise pe nimeni cu o masculinitate atât de agresivă până atunci.

Ty întoarse capul şi o surprinse. Buzele i se curbară ironic.

— Îţi ajunge?

Îşi reveni repede.

— Mă întrebam de ce un bărbat de vârsta ta nu trăieşte normal.

— Depinde ce înţelegi prin „normal”. Am tot ce am nevoie, inclusiv compania unei femei, când doresc. Asta te preocupa, nu? Femeile nu suportă să vadă un bărbat singur.

— Oricare ar fi femeia ta, mi-e milă de ea, răspunse ea acid. Cred că e masochistă să stea cu tine!

— Sigur, spuse el indiferent. Hai să vorbim mai bine despre logodnicul tău. Ce fel de bărbat e, să te trimită singură până aici?

— Are treburi. Greer simţi că era în defensivă şi căută să se controleze. Marcus crede că femeile se pot descurca singure. Era treaba mea. I-am spus că mă descurc.

— Marcus zici? Trebuia să-mi dau seama. Un şmecher de oraş care n-are curajul să se descurce singur!

— Nu e drept, izbucni ea. Nu-l cunoşti. Cine eşti tu să-l judeci?

— Îl iubeşti? întrebă el, ignorând izbucnirea ei.

— Mă voi căsători cu el.

— Nu asta te-am întrebat.

Greer tăcu, privindu-l atent.

— Bineînţeles că-l iubesc, dacă asta te interesează.

Pauză; simţea cum o studia.

— Ori eşti mincinoasă, ori proastă, spuse el. Cred că n-ai iubit niciodată. Te măriţi cu acesta pentru că se potriveşte cu imaginea de bărbat pe care ţi-a inculcat-o mama ta. Pun pariu că nu te simţi prea bine când face dragoste cu tine.

Greer roşi.

— Nu voi discuta asta cu tine. Nici acum, nici altă dată. Nu ştii ce nevoi am eu.

— Adică altele decât ale oricărei femei? dădu din cap ironic. Mă îndoiesc. Totuşi, m-ar interesa să aflu.

Greer înţepeni.

— Mai bine nu încerca ceva!

Expresia lui nu se schimbă.

— Ţi-e frică? întrebă el. De ce ţi-e frică? Dacă eşti atât de sigură de ce ai nevoie de la un bărbat, n-ai de ce să-ţi faci griji. Se ridică. Era imprevizibil. La culcare. Mâine avem treabă.

Îşi dădu seama că el făcuse asta intenţionat. Încă o cale de a o pune la punct. Ei bine, acum era prevenită. Data viitoare n-o va mai amăgi atât de uşor.

Salteaua era acum aerisită. Ty o puse pe patul ei, apoi se duse în baie. În timp ce-şi făcea patul, el îi aduse valiza şi i-o lăsă în prag.

— Ai tot ce-ţi trebuie? se interesă el.

— Da. Apoi adăugă: mulţumesc, dar regretă imediat.

— Devii mai bine crescută.

Greer aşteptă ca el să iasă din baie, apoi îşi scoase pijamaua din valiză. Se dezbrăcă şi se spălă repede şi se întoarse în dormitorul ei. În uşă era o cheie. După ce încuie, avu un sentiment de siguranţă.

Se culcase şi stinsese lumina, când îl auzi pe Ty

ieşind. O clipă mai târziu, zgomotul generatorului încetă. Se întoarse, se opri în faţa uşii ei şi apăsă pe clanţă.

— Descuie, spuse el aspru.

Greer nu se mişcă, îşi asculta propria respiraţie în întuneric. El înjură şi împinse cu umărul în uşă. Uşa cedă. Greer se ridică în capul oaselor, cu aşternuturile strânse în jurul ei, rezistând să-l privească îmbrăcat doar în pantaloni de pijama, în uşă.

— Doar ca să ştii, spuse el. Dacă voiam atât de mult o femeie, nu mă oprea o uşă. Nu încuiem pe aici, pentru că n-avem motive. Dacă ar fi vreun incendiu, n-ai vrea să fii încuiată, crede-mă. Şi nu te mai purta ca o eroină din filme proaste. Bine, atunci putem să dormim. Ne trezim dis-de-dimineaţă.

Capitolul 2

Când Greer se trezi, nu se auzea decât o pasăre cântând la geam. Valiza şi hainele de ieri dispăruseră. În locul lor era un halat bărbătesc în carouri albastru cu gri.

Gândul că Ty fusese în cameră în timp ce dormea îi dădea o senzaţie ciudată. Oare doar lăsase valiza şi hainele, sau o studiase, aşa cum dormea fără apărare? Dar nu va mai fi fără apărare mult timp. Indiferent ce spusese el aseară, n-o putea obliga să se supună planurilor lui de a o educa. Nu avea decât să se plângă primei persoane

care-i ieşea în cale că e ţinută aici împotriva voinţei ei şi legea şi-ar fi făcut datoria.

Totuşi, dacă ar fi făcut asta, ar fi pierdut orice speranţă ca el să facă ceea ce voia ea. Spusese că dacă îl va asculta se va mai gândi la asta. Trebuia să existe vreun compromis care să-i vină în minte. Deocamdată nu avea decât să îmbrace halatul şi să aştepte să-i vină inspiraţia.

După câteva minute îşi dădu seama că Ty nu era în casă. Ieşi desculţă pe verandă şi văzu că barca plecase. Lacul părea pustiu. În aer era un miros plăcut de brad. Briza care venea dinspre lac era răcoroasă, dar nu rece şi proaspătă.

Pe masă erau fulgi de porumb şi cafea. Erau câteva ouă în frigider şi jumătate de franzelă în cămară, dar Greer le lăsă la locul lor. Mai erau câteva conserve şi pungi. Greer se întrebă dacă cei doi bărbaţi mâncau altundeva. Poate că iarna chiar se mutau în orăşel. Pentru prima dată, Greer îşi dori să-l fi cunoscut pe tatăl ei aici. Era vina ei că n-o făcuse. El ar fi vrut ca ea să vină. Regretele veneau însă prea târziu.

Tocmai bea a doua ceaşcă de cafea când auzi o maşină venind de la Mackinlay. Se auriră paşi uşori. O adolescentă frumoasă brunetă năvăli înăuntru, îmbrăcată în blugi şi o cămaşă în carouri, încălţată cu cizme.

— Tot oraşul ştie că a sosit moştenitoarea Patton! spuse ea intrând, apoi observă că era chiar ea şi spuse şocată: O!

— Eu sunt moştenitoarea Patton, spuse Greer sec. Ty nu e aici momentan, dar sunt sigură că se va întoarce repede, dacă vrei să-l aştepţi.

Nou-venita îi privi faţa şi se uită prin cameră, nevenindu-i să creadă.

— Ai… stat aici toată noaptea?

Greer zâmbi.

— Mă tem că da. N-am avut de ales. Eşti o prietenă de-a lui Ty?

— Sunt Diane Ford. Avem o fermă în vale. Încă nu îşi revenise. N-nu înţeleg. Îl cunoşti abia de ieri!

— Ştiu. E un bărbat hotărât, nu-i aşa? Greer era mişcată de disperarea fetei. Improviză repede.

Maşina nu mergea şi nu m-a putut duce la Mackinlay. Noroc că dormitorul tatălui meu era liber.

— Ce bine. Uşurarea ei era evidentă, făcând-o pe Greer să se întrebe ce motive avea să-l suspecteze de ce era mai rău. Dacă această Diane Ford era compania feminină de care vorbise el, merita să fie împuşcat. Era mult prea tânără pentru el.

— A plecat în oraş cu barca? întrebă Diane

apropiindu-se. Am observat că nu era la chei.

— Nu ştiu, admise Greer. Casa era pustie când m-am trezit. Nu aduse în discuţie faptul că nu avea cu ce să se îmbrace. Vrei cafea?

— Nu, mulţumesc. O să aştept aici. Diane se aşează pe cel mai apropiat scaun. Nu te îmbraci până se întoarce Ty? întrebă ea.

Trebuia să mintă din nou.

— Mi s-a rupt cheia de la valiză. Trebuie să-l aştept pe Ty să mi-o deschidă. Din nefericire, am vărsat supă pe costum.

— Deci de aceea porţi halatul lui.

— Da. Noroc că avea unul. Nu minţise prea convingător. Sper să vină repede. Abia aştept să mă cazez la hotel.

Ochii albaştri ai adolescentei erau curioşi.

— Stai mult aici? Probabil că nu eşti obişnuită. Hotelul e bun, dar nu ca cele din Halifax.

Evident, Diane ar fi preferat ca ea să fie acolo în clipa asta. Diane voia ca ea să plece; era complet de acord. Oare amândouă nu l-ar fi putut convinge pe Ty că n-avea rost ca ea să stea aici?

— Dacă l-aş putea convinge pe Ty Frazer să-mi cumpere partea din companie, aş pleca imediat, spuse ea, surprinzând interesul celeilalte.

— Nu ştiam că ai venit aici ca să vinzi. Credeam că vrei doar… Vocea i se stinse.

— Că vreau doar să fiu sigură că-mi primesc profitul? sugeră Greer. Vreau să fac altceva cu banii. Ar fi fost altfel dacă aş fi fost mai apropiată de tatăl meu, desigur. Aici era casa lui.

— Dar nu vrei să fie şi a ta. Cred că ai dreptate. N-ai fi fericită aici. Cineva care a locuit într-un oraş ca Londra nu ar putea să se adapteze la viaţa în sălbăticie.

— Ai fost la Londra?

— O, nu, niciodată n-am fost mai departe de Halifax.

Dar am citit ghiduri de călătorie. Trebuie să fie interesant.

Greer zâmbi.

— Depinde dacă eşti turist sau localnic. Te poţi simţi foarte singură.

Diane observă inelul lui Greer.

— O, eşti logodită! Logodnicul tău e tot englez?

— Da. Greer calculă diferenţa de fus orar dintre acest loc şi Londra, şi ajunse la concluzia că Marcus probabil lua prânzul acum. În mod ciudat, nu-i era dor de el. El hăpăia mâncarea, apoi se grăbea la câte o întâlnire şi se mira de ce făcuse indigestie. Şi ea era agitată la Londra, în comparaţie cu locul acesta liniştit. Plecase abia de câteva zile. I se părea că Londra era departe în timp. Aici timpul trecea încet, în pace.

Diane o privea ciudat, dându-şi seama că se frământa, dar neştiind cauza. Zgomotul bărcii cu motor rupse tăcerea.

— Vine Ty, spuse Diane sărind în picioare.

Greer rămase pe loc în timp ce adolescenta se repezi la uşă. Acum, evenimentele de seara trecută păreau absurde. Bine că Diane nu văzuse clanţa ruptă. Ar fi trebuit să inventeze noi minciuni. Mai avea puţin şi devenea expertă în minciuni.

Intră Ty urmat de Diane. Ty o ironiză pe Greer, care aştepta în halat.

— Bună dimineaţa, spuse el. Ai dormit bine?

— Foarte, răspunse ea sarcastic, în timp ce privirea Dianei se muta de la unul la altul. Îi spuneam oaspetei tale că valiza mi s-a blocat. Sigur poţi să mi-o repari.

— Sigur, dacă ai nevoie. Puse jos pachetul pe care-l adusese. Uite lucrurile pe care ţi le-am promis. Am luat mărimea cizmelor de pe pantofii tăi. Sper să ţi se potrivească.

Greer îi susţinu privirea o clipă, apoi se apropie şi desfăcu sfoara care lega pachetul. Înăuntru erau o pereche de cizme negre de piele, doi blugi albaştri că ai Dianei şi două cămăşi de bumbac cu pătrăţele roşii şi albastre. Mai

era şi o jachetă. Privindu-le, se gândi cât timp va dura ucenicia ei.

La joagăr nu era nevoie de haine de muncă. Hainele cu care venise ar fi fost bune, îi trebuia doar nişte pantofi comozi.

Diane fu cea care ridică problema, cu vocea neliniştită.

— Ty, ce-ai făcut? Nu vrea să stea mult timp în Mackinlay.

— Poate nu vrea, dar va sta. Nici măcar nu-şi întoarse capul. Probabil că ţi-a spus de ce a venit aici.

— Da, cred că e înţeleaptă.

— Şi tu? De data asta o privi ironic. Crezi că ar trebui să cedez şi s-o trimit de aici, nu-i aşa?

— Las-o să vorbească, interveni Greer causite.

— Gura! Ty continua s-o privească pe adolescentă. Ca să economisesc timp şi efort, răspândeşte vestea că noua mea parteneră va rămâne aici pe o perioadă nedeterminată. Mergem la taberele de tăiere după ce trecem pe la joagăr. Poţi să rămâi, are ce învăţa de la tine.

— Vă… vă duceţi acolo singuri? Diane roşise, era rănită. Ce va crede lumea?

— Ce vor. E afacerea noastră şi aşa va rămâne. Şi fiindcă veni vorba ce crede lumea, nu mai veni aici singură. Acum eşti fată mare, nu mai eşti copilul căreia îi cumpăram îngheţată. Nu reputaţia mea are de suferit, ci a ta. Înţelegi ce-ţi spun?

Îl privi rănită, gura îi tremura, apoi se întoarse şi ieşi trântind uşa. Greer aşteptă ca maşina ei să plece.

— Ty Frazer, spuse ea, eşti cel mai mare porc pe care l-am întâlnit. Chiar era necesar?

— Trebuia s-o fac mai demult. Mica Di are o pasiune de şcolăriţă pentru mine de când am bătut-o la fund că făcuse focul unde nu trebuia. E un complex patern. Ai ei n-au avut grijă de ea. Dar acum s-a îngroşat gluma. E timpul să-şi găsească un prieten mai aproape de vârsta ei.

— Totuşi, nu trebuia să fii atât de brutal. Puteai să-i vorbeşti altfel.

— Şi care ar fi diferenţa?

— Puţină compasiune.

O privi sardonic.

— Sfatul ăsta e bun şi pentru tine. Să-i spui unui bărbat porc nu e ceva plin de tact şi diplomaţie.

— Nu ştiu. Depinde de comparaţii.

Dacă spera să-l enerveze, fu dezamăgită. Părea mai degrabă amuzat.

— Ce gură mare ai. Te suportă logodnicul tău?

— Nu ştiu, spuse ea. N-am simţit niciodată nevoia să-l jignesc.

— E un gentleman, nu-i aşa?

— Într-un fel pe care tu nu-l poţi înţelege. Se ridică şi-şi strânse halatul pe ea. Bănuiesc că lucrurile mele sunt încuiate în camera ta. Acum nu mai eşti împotriva cheilor?

— Nu sunt împotriva lor când nu e nimeni încuiat, răspunse el. Dacă vrei să te îmbraci, încearcă hainele astea.

— Bine, spuse ea sarcastic. Doar că ai uitat vreo două articole. Dacă îţi place, mă voi îmbrăca în ton cu locul, dar tot am nevoie de valiza mea.

— Bine. Ai dreptate. Ţi-o aduc. Ochii îi sclipiră într-un fel care ei nu-i plăcu, dar părea dispus să coopereze. Şi hai mai repede. Avem multe de făcut azi.

Vom mai vedea, se gândi Greer. Astăzi va merge cu el, dar mâine se va termina. Să viziteze taberele

de tăiere! Probabil că era nebun, dacă îşi imagina că va merge cu el.

Stătea la fereastră în camera tatălui ei când veni cu valiza. Se întoarse când Ty aruncă valiza pe pat şi spuse ironic:

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. El o cântări cu privirea. Fiindcă veni vorba de comparaţii, e timpul să afli ce e munca.

Greer se dădu napoi în timp ce el se apropia.

— Dacă mă atingi… ameninţă ea.

— Ce vei face? Mă vei pălmui. O trase spre el. Dă-i drumul.

În braţele lui puternice nu avea nicio şansă. Gura lui era neînduplecată, neacceptând refuz. Nu-i dădu drumul imediat şi o privi ironic.

— Nu eşti chiar atât de distantă pe cât vrei să pari. Data viitoare gândeşte-te de două ori înainte să deschizi gura. Te aştept afară.

Greer îl privi tulburată cum se îndepărta, simţind încă buzele lui peste ale ei. Săruturile lui Marcus n-o tulburau aşa, admise ea. O speria

această putere a lui. Şi mâine trebuia să fie singură în pădure cu el. Dacă nu pleca până atunci. Trebuia neapărat să scape. Cine putea avea încredere într-un bărbat atât de imprevizibil?

Ty umbla la maşină când ea ieşi. O privi critic.

— Îţi vine bine. Cizmele te strâng?

— Nu. Cuvintele îi veneau greu.

— Acum eşti mai supusă, nu-i aşa? Iată rezultatul pedepsei de mai înainte.

— Asta a fost? Se urcă în maşină.

— Ce altceva? Doar nu crezi că te iubesc?

— Te avertizez să n-o mai faci. Voi fi pregătită.

— Mă bazez pe asta.

Se urcă în maşină lângă ea, porni motorul şi trecu în viteza întâi. O veveriţă precum prin faţa maşinii şi se sui într-un copac. Terenul era accidentat. În cele din urmă ajunseră la drumul forestier.

Auzi joagărul înainte să-l poată vedea. Scena era în contrast cu liniştea pădurii. Erau în vestul lacului. Pe râurile care se vărsau în lac veneau buşteni pe care muncitorii îi prindeau cu cângile.

Pe mal, aceştia îi scoteau cu nişte utilaje şi îi puneau pe o bandă rulantă. Erau două clădiri mari şi câteva mai

mici. Ty o duse spre una din ultimele.

Bărbatul care stătea cu picioarele pe birou avea aproape cincizeci de ani, era zdravăn şi bronzat, dar vesel. Căuta într-un teanc de hârtii când ei intrară şi lăsă scaunul înclinat să revină la poziţia normală privind-o pe Greer.

— Ea e noua şefă, spuse Ty. Bill Ryman. El e şef de echipă.

Acesta dădu mâna cu Greer cu grijă. Nu avea cuvinte. Greer preluă iniţiativa, conştientă de privirea ironică a lui Ty.

— Nu stau mult aici. Ce mai faceţi, domnule Ryman?

— Foarte bine. Rânji şi se scărpină în cap. Deci tu eşti fata lui Frank! Nu prea semeni cu el.

— Nu, semăn mai mult cu mama.

— Ce femeie frumoasă. Mi-o amintesc. Acum vreo douăzeci şi cinci de ani. Nu eram de mult timp aici.

Douăzeci şi cinci de ani. Jumătate de viaţă. Îşi dădu seama că şi Ty fusese pe aici atunci.

Avusese nouă ani când Frank Patton îşi adusese soţia, unsprezece când ea plecase. Destul de mare ca să-şi amintească. Se întrebă care fusese impresia lui. Probabil că nu l-ar fi suportat nici când era mic.

— Domnişoara Patton vrea să vadă totul, Bill, spuse el. Arată-i şoproanele. Eu am ceva treabă. Se întoarse spre ea. Eşti în siguranţă cu Bill. Ne vedem aici când te întorci.

Singură cu şeful de echipă, Greer nu era în apele ei.

— Se pare că mă ai pe cap. Mergem?

Păru surprins.

— Sunteţi şefa. Hai să mergem. Cred că ştiţi unde mergem.

Greer văzu ce voia el să spună, imensele discuri de metal tăind buştenii.

Era zgomot şi cerul era plin de rumeguş, care nu era toxic, după cum îi explică Bill când ea întrebă de ce muncitorii n-au măşti de protecţie. Rumeguşul era organic. Poate că ar fi trebuit să poarte ochelari, ca să nu le intre în ochi, deşi puţini se plângeau.

Era aproape imposibil de vorbit. Greer se bucură când ieşiră la aer curat. În spate era depoul de cale ferată, cu grămezi de cherestea aşteptând să fie expediate. Se încărcau vagoanele. Era şi o locomotivă cu aburi.

— Merge cu lemne, îi spuse Bill, anticipând întrebarea. O vechitură specială. Avem combustibil din belşug. Avem vreo două, care fac naveta până la linia principală din Baxter. Lăsăm vagoanele încărcate acolo şi sunt duse până la Halifax.

— V-aţi organizat bine, murmură Greer. Bill era mândru.

— Sigur. Şi asta e doar o parte. Ar trebui să vizitaţi şi taberele din pădure.

— Sunt departe? întrebă ea.

— Destul de departe. Depinde care dintre ele. Talso e la cincizeci de kilometri.

Departe. Ty îşi putea lua adio de la excursia lui acolo.

Ty stătea pe marginea biroului când se întoarseră, citind un raport scos la imprimantă care îl pusese pe gânduri.

— Avem turişti în partea estică, după cum văd, îi spuse el lui Bill Ryman. Sper că au grijă unde fac focul.

— De ce nu-i alungi, dacă sunt atât de periculoşi? întrebă Greer fără să se gândească. El zâmbi ironic.

— Ce sugerezi, să punem un gard împrejurul pădurii? Avem patrule şi turnuri de observaţie. E tot ce putem face. În rest, sperăm. A fost o lună secetoasă, dar se va răci în curând. Cred că va ploua bine.

Ploaia va umezi cheresteaua. Greer ştia ce spunea Ty. Pericolul nu trecuse încă, dar puteau spera să nu fie vreun incendiu. „Puteau”? Zâmbi. Ciudat ce repede se simţea proprietară. Acum vreo două săptămâni, primejdia unui foc în pădure n-ar fi îngrijorat-o.

Ty o privea cu o expresie enigmatică.

— Vrei cafea? întrebă el brusc. E multă la cantină.

— Aduc eu, se oferi Bill Ryman, dar Ty îl refuză.

— Mergem noi. Se ridică, aruncând raportul pe birou. Hai, partenere, avem mâncare bună.

— Îmi imaginez! Ar fi spus mai multe, dar era prudent ca Bill să nu audă. Acesta era sigur că ea stătea la Mackinlay. Nu voia să se răspândească vestea că petrecuse noaptea în casa lui Ty Frazer.

Doar că oricum avea să se afle. Diane Ford fusese jignită serios dimineaţă. Se putea răzbuna spunând ceea ce văzuse. Aşa că diseară trebuia să rămână în oraş. Poate lui Ty nu-i păsa de onoarea lui, dar ei îi păsa de a ei, măcar de dragul tatălui.

Cantina era o baracă lungă din lemn şi cărămidă plină cu mese curate şi scaune de metal. Mâncarea caldă era servită pe o tejghea şi erau câţiva muncitori la coadă. Greer le suportă privirile în timp ce Ty o conduse la o masă.

— Aduc cafeaua, spuse el. Ţi-e foame?

Dădu din cap că nu. Ty se duse să aducă nişte cafea.

— Credeam că muncitorii te respectă mai mult, comentă Greer ironic la întoarcerea lui cu două căni.

— Să-i fac să stea drepţi când intru? Se aşeză nepăsător. Lucrează pentru mine, asta e tot.

— Lucrează pentru noi.

— Nu pentru mult timp, dacă mă convingi. O studie o clipă. Nu cumva te-ai răzgândit?

— Nu, negă ea fără să ezite, totuşi cu o strângere de inimă.

— Nu-ţi ajunge venitul?

— Îmi trebuie bani urgent. îl privi, apoi se uită în cană. Nu-ţi pot cere cincizeci de mii de dolari în contul profitului viitor, deci n-am altă alternativă rezonabilă decât să vând.

După o pauză, Ty spuse liniştit:

— Nu mi-ai spus la ce-ţi trebuie banii ăia. Ai probleme?

Greer se forţă să zâmbească.

— Ar trebui să am probleme serioase ca să am nevoie de o sumă atât de mare.

— Atunci, ce e?

Nu putea să nu-i răspundă, dar nici nu prea îi venea să-i spună.

— Vreau să cumpăr nişte acţiuni, spuse ea cu greu.

Dar nu scăpă atât de uşor.

— În ce domeniu?

— Petrol. Şi nu mă întreba la ce companie, Marcus n-are voie să spună.

Sprâncenele lui se împreunară.

— Deci tu trebuie doar să-i faci rost de bani. Credeam că eşti mai înţeleaptă!

— Am încredere în el, răspunse ea. Altfel nu m-aş mărita cu el.

— De când sentimentele ţin locul raţiunii? Parcă ar fi vrut s-o scuture. Nu poţi fi obiectivă. Acest logodnic al tău mi se pare un personaj dubios!

— Nu-l cunoşti şi nu mă interesează ce crezi! Dacă situaţia companiei e destul de bună pentru a convinge oameni de afaceri experimentaţi, atunci mă convinge şi pe mine. Vocea îi tremura puţin de furie. Şi fiindcă veni vorba, Marcus a sugerat să mă ajute un avocat, ca să-mi protejeze interesele.

— Ceea ce ai refuzat, protestând, ceea ce el negreşit anticipase.

— Nu-i adevărat!

— Deci nu ai refuzat?

Greer îşi muşcă buza.

— Vreau să spun că nu e adevărat că Marcus se aştepta la asta. A fost foarte insistent.

— Ştiind bine că pe cât era mai insistent, pe atât mai puţin vei fi vrut să-l asculţi. Cred că te-a vrăjit de tot. Gura lui era severă. Pe de altă parte, a pus căruţa înaintea calului. Încă n-ai banii.

— Doar pentru că tu te încăpăţânezi să nu vrei să

cumperi, răspunse ea, uitând de precauţie. Nici măcar nu cer o evaluare. Pentru tine e convenabil.

— Ceea ce nu se poate spune despre tine. După un timp, continuă. Să-ţi spun cum facem. Telefonează-i acestui individ că te-ai răzgândit şi nu mai vinzi şi observă reacţia lui. Dacă tot mai vrea să se însoare cu tine, îţi voi da dreptate.

— Logodna noastră nu are nimic de-a face cu această afacere, spuse arţăgoasă. Tata era încă în viaţă şi părea sănătos, când Marcus a încetat să fie doar şeful meu.

— Nu-i pun la îndoială pornirile. Dar doar de curând porţi inelul lui.

— De unde ştii?

— Observaţie. Azi-dimineaţă în pat nu-l aveai. A fost vară în Anglia şi eşti bronzată. Dacă ai fi fost logodită de mai demult, ar fi un semn în locul inelului pe degetul tău.

Roşi.

— Ce mai detectiv!

— Ştiu cât fac doi plus doi. Ei bine, când ţi l-a dat?

— Vezi-ţi de treaba ta! împinse cana de cafea şi se ridică, conştientă că oamenii o priveau. Plec.

— Stai jos. Ty nu ridicase vocea, dar tonul lui o opri. Adăugă: Cât mai poţi.

— Nu fi ridicol, spuse ea dispreţuitor. Acum nu ai de-a face cu şcolăriţe!

— Dacă mai râzi de mine, afacerea cade. Am spus să stai jos.

Se aşeză. Acest bărbat era imprevizibil.

— Şi acum? întrebă ea.

— Ţi-am spus. Trimite-i o telegramă.

— N-o voi face!

Ty ridică din umeri.

— Atunci, trimite-i alta şi spune-i că nu cumpăr. E acelaşi lucru.

Greer tăcea, privindu-l neajutorată, muşcându-şi buza de jos.

— Ai spus că te vei mai gândi.

— Până acum nu m-ai convins că ţi-aş face o favoare. Dacă n-ai fi fata lui Frank, nu mi-ar păsa.

— Dacă n-aş fi fata lui Franck, n-aş fi în situaţia asta, sublinie ea. În testament, nu mă exclude.

— Doar pentru că nu i-a trecut prin cap că vei fi atât de proastă să vinzi. Credea că te vei mulţumi cu un venit sigur tot restul vieţii; să faci ceea ce vrei, nu ceea ce eşti obligată. Dacă era după mine, aş fi adăugat o clauză ca să petreci cel puţin două luni pe an aici, dar nu m-a ascultat.

— Evident, era mai înţelegător decât tine!

— Mă bucur că începi să-ţi dai seama. Păcat că n-ai făcut-o cât mai trăia încă. O prinse de încheietura mâinii, căci se foia şi i-o fixă pe masă între ei. Vei rămâne aici până mă satur. Deşi nu-ţi pasă de el, tatăl tău te-a iubit.

— Atât de mult încât a lăsat-o pe mama să mă ducă departe.

— Era hotărâtă să plece şi legal nu te putea ţine aici. Oricum, nu voia un proces. Ochii verzi se îngustară. Vrei să spui că ai fi preferat să stai cu el?

— Nu. Nu… ştiu. Era confuză. Am iubit-o pe mama. Dacă aş fi stat aici, n-aş fi cunoscut-o nici pe ea.

— Şi viaţa pe care ai trăit-o? Tot crezi că ai fi preferat-o pe aceea celei de aici?

Era vulnerabilă.

— Am trăit în confort. Nu ca aici.

— Libertate? sugeră el. Spaţiu? Copiii noştri nu ştiu cum e să fii închis într-un parc.

— Ai noştri? Ironia era deliberată, vrând să oprească introspecţia lui. Nu mi-am dat seama că ai copii.

— N-o face pe isteaţa, spuse el aspru. Copiii trebuie să aibă familie. Voi face şi eu copii când va veni timpul.

— Vrei să spui când vei găsi o femeie destul de bună ca să te însori cu ea?

— Nu sunt sigur că „bună”. Sună plictisitor. Să spunem „interesantă”. Nu vorbeam despre mine, ci de nevoile tale. Ţi le poate Marcus satisface?

— Admirabil. Alungă amintirea buzelor lui Ty peste ale ei. Are treizeci şi doi de ani, nu e neexperimentat.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu! Se controlă. Marcus se controlează.

— Sigur nu e cumva lipsă de interes?

— Sigur. Era hotărâtă să nu-l lase s-o mai domine. Nu mă aştept ca tu să apreciezi subtilităţile. Sunt sigură că nicio femeie de-a ta nu scapă neatinsă!

— Neatinsă? Părea amuzat. Dacă aşa vezi lucrurile, mi-e milă de tipul ăsta. Poate că vreo câteva lecţii în plus vă vor face bine amândurora.

— Nu unul ca tine. Nu mă excită forţa brută!

— Nu mi s-a părut. Te topeai.

— Nu, răspunse ea calm. Nu voiam să protestez, cum urmăreai. A fost cel mai rapid mod de a sfârşi o experienţă neplăcută.

— Zi ce vrei. Încă era amuzat. Vom vedea data viitoare.

— Mă îndoiesc. Îl privi în ochi. Cred că sunt doar două motive pentru care săruţi o femeie.

Primul, pentru că o doreşti fizic şi al doilea ca s-o pui la locul ei. Ai fost foarte clar care a fost motivul în cazul meu.

— Da?

— Tu însuţi ai spus, ca să mă pedepseşti. Bine, sunt pedepsită. Repetarea nu ne mai aduce nimic nou.

— Nu vrei să înţelegi, nu-i aşa?

— Ce să înţeleg?

— Ce e în spatele rolului pe care-l joci. Dacă e ceva. Am început să mă îndoiesc. Poţi fi doar o copilă cu capul sec!

— Nu sunt o copilă, domnule Frazer. Sunt majoră.

— Nu ţi-ar plăcea alternativa. împinse în spate scaunul cu un scârţâit care făcu să se întoarcă toate capetele. Haide să mâncăm în oraş. Simt nevoia unei schimbări.

Cantina se umpluse. Sub privirile a peste patruzeci de muncitori, Greer încercă să zâmbească şi să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, situaţia nu era normală. Normal

era acasă, la mii de kilometri depărtare. Acasă cu Marcus. Îi era dor de el. Dacă tatăl ei n-ar fi murit, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Lăsându-i această moştenire, îi crease dificultăţi.

Îi fu ruşine de gândurile ei. El făcuse ceea ce făcuse cu cele mai bune intenţii. Ea îşi crea dificultăţile prin hotărârea de a-l ajuta pe Marcus. Dar şi ea avea de câştigat din această tranzacţie, în mai multe feluri. Goni din minte clipa când el îi dăduse inelul de logodnă, la două zile după ce aflase de moştenirea ei. Ce zi mai bună decât ziua ei de naştere ca s-o ceară de nevastă?

Plecară cu maşina. Greer privi copacii de pe marginea drumului, până departe.

— Sunt mai înalţi şi mai groşi decât mă aşteptasem.

— Aşa sunt brazii de Columbia, răspunse Ty fără să se întoarcă spre ea. În sud, ajung la trei metri circumferinţă. Aceştia sunt tineri. Vei vedea alţii mai mari spre Talso.

— Sper că nu vrei să mă duci acolo?

— Ba bine că nu. Plecăm mâine dimineaţă.

— Toată ziua?

— Cam o săptămână.

— O săptămână! Nu fi ridicol. Doar nu crezi că vin!

— N-ai altă soluţie.

Pe naiba! Greer se supuse, căci nu avea sens să se certe cu el. Dar nu va petrece o săptămână în pădure cu Ty Frazer. Măcar dacă Marcus ar fi fost aici s-o ajute. Se îndoia că Ty chiar voia să refuze afacerea. Voia doar s-o pedepsească pentru că-şi neglijase tatăl când trăia. Refuza să-şi asculte mica voce interioară care-i spunea că el avea dreptate.

Capitolul 3

Ajunseră în oraş la amiază. Ty parcă în faţa unui restaurant de cărămidă.

— Aici e cea mai bună plăcintă cu mere din toată ţara, spuse el.

Femeia de la tejghea era blondă, de vârstă mijlocie. Îl salută pe Ty cu familiaritate şi fu prietenoasă cu Greer. Îi privi speculativ. Până acum, probabil că se aflase în tot oraşul că nou-venita nu-şi petrecuse noaptea la hotel. Greer se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă anunţa de ce rămăsese la el şi ar fi cerut ajutor ca să n-o mai

ducă iar acolo. Dar nu avea curaj, cu el alături. Întâi trebuia să scape de el.

Ty comandă friptură la grătar cu garnitură. Greer se mulţumi cu plăcinta cu mere, deşi nu prea avea chef să mănânce. Porţiile erau enorme. N-o putu mânca toată, dar fu de acord că fusese delicioasă.

Abia când Ty începu să discute cu un bărbat, ocazia ei apăru. Ty îşi pusese jacheta pe spătarul scaunului dintre ei, cu buzunarul în care ţinea cheile între ei. Fără să fie observată, Greer luă inelul cu chei şi le strecură în propriul buzunar.

Ty o privi când ea se ridică, dar nu fu împotrivă să meargă la toaletă. Aceasta era în spate. Spera ca pe acel coridor să poată ieşi. Ieşi şi ocoli clădirea.

Range-Roverul era parcat unde îl lăsase Ty. îl văzuse cum condusese şi era sigură că putea face şi ea asta. Se sui la volan şi porni. Strada era liberă în ambele direcţii. O luă în direcţia de unde venise cu o zi înainte. Abia când ieşi din oraş se întrebă unde se îndrepta. Acţionase din impuls, fără să gândească. Voise să fugă de Ty, să-i arate că nu

putea fi forţată să facă ce voia el. Dar acum nu ştia încotro s-o apuce.

Dar Gordon Terry? Era adevărat, îl cunoştea doar de ieri, dar păruse de încredere. Avea nevoie să scape, atât pentru ea, cât şi pentru ca Ty să-şi dea seama cât de

nerezonabil fusese. Doar la ferma lui Terry se putea duce, dacă o găsea.

Drumul până la Baxter păru mult mai lung decât ziua precedentă. Greer se simţi uşurată când ajunse la pământurile cultivate, cu pomi plini de fructe. Culesul începuse deja. Numele de pe căsuţele poştale ale fermelor erau scoţiene: Campbell, Laurie, Mackintosh şi Duncan.

Oraşul era mai mare decât Mackinlay, având chiar şi un cinematograf. Erau câteva baruri, o biserică din piatră şi câteva staţii service auto.

Prima persoană pe care Greer o întrebă îi spuse că ferma lui Terry era în afara oraşului, cam la cinci kilometri. Fără îndoială, localnicii se cunoşteau între ei. Trebuia să cumpere benzină. Ferma semăna cu celelalte pe care le văzuse. Erau vite pe păşunea din apropiere, şi nu departe, un

eleşteu cu raţe şi gâşte. Oamenii se ocupau mai mult cu cultura cerealelor, pomii fructiferi fiind pe locul doi.

Casa părea pustie. Când parcă, un bărbat apăru în uşa unui hambar. Era chiar Gordon Terry, şi se bucură. I-ar fi fost mai greu să dea explicaţii altcuiva. Coborî din maşină, iar el se apropie.

— Bună, spuse ea. Îmi pare rău că vă deranjez, dar n-am altundeva unde să stau.

— Îmi pare bine că vă văd. Nu părea surprins de venirea ei. Îşi scutură mâinile pe pantaloni şi îşi suflecă mânecile cămăşii, zâmbind. Nu v-am recunoscut la început, dar am recunoscut maşina. L-aţi lăsat pe Ty în oraş, nu-i aşa?

— Nu, e în Mackinlay. Cel puţin aşa sper.

O studie o clipă.

— Aveţi necazuri?

— Da. Nu ştia cum să-i explice. Pare dramatic, dar trebuia să scap de el, spuse ea în cele din urmă. Mă sechestrase. Nu ştiu cum e legea pe aici, dar de unde vin eu nu e permis.

— Aşa e şi pe aici. Sigur te-a sechestrat? Nu mi-l închipui pe Ty Frazer să facă asta.

— Adică are femei destule? întrebă ea ironic. Cred că a vrut să mă facă să plătesc pentru lucruri vechi. Mă ajuţi, Gordon?

— Sigur. Cum?

— Lasă-mă să stau aici până iau legătura cu logodnicul meu din Anglia. Va trebui să vină şi să trateze el însuşi afacerea. Eu nu reuşesc.

— Ai greutăţi, nu-i aşa? Părea dezamăgit. Trebuia să-mi fi dat seama. Sigur, poţi sta aici. Mama mea se va bucura de oaspeţi.

Până atunci, Greer nu se gândise că şi el ar putea locui singur. Nu că ar fi contat. Gordon Terry părea de încredere. La Ty, doar faptul că era imprevizibil era sigur.

— Crezi că mă va găsi aici? întrebă, puţin neliniştită.

— Dacă te caută, mai devreme sau mai târziu te va găsi.

— Mă va căuta. Zâmbi forţat. Doar i-am furat maşina. Ezită. Îţi fac probleme, nu-i aşa?

— Nu prea multe, dacă spui adevărul. Nici măcar Ty Frazer nu poate încălca legea.

— E atât de important?

— Destul. Mackinlay îşi datorează existenţa Companiei. Are relaţii pe aici. Dar nu-ţi face griji. Nimeni nu-l va susţine în sechestrarea unei femei, cu atât mai mult a fetei lui Frank Patton.

— Nici dacă această fată şi-a neglijat tatăl? întrebă ea.

— Nu sunt eu chemat să judec. Nici Ty. Nu te va lua de aici fără voia mea.

— Mulţumesc. Îi era recunoscătoare. Nu-mi place să apelez astfel la tine, dar n-am altă opţiune. N-am bani să-i telegrafiez lui Marcus din oraş.

— O voi face eu pentru tine. Repede şi sigur. Hai înăuntru s-o cunoşti pe mama.

În interior, casa semăna cu cea a lui Ty. Doamna

Terry era în bucătărie, o femeie vânjoasă de vreo şaizeci de ani, care semăna cu fiul ei. O primi pe Greer cu braţele deschise, ascultă explicaţiile lui Gordon, apoi o privi uimită.

— Nu ştiu ce credea Ty că va rezolva în felul ăsta, spuse ea. N-am mai auzit aşa ceva. Îl voi face cu ou şi cu oţet dacă vine să te caute!

Gordon râse.

— Asta da ameninţare, îţi pot spune. Mă duc în oraş să telegrafiez, dacă-mi scrii adresa şi mesajul. Cred că logodnicul ăsta al tău va veni cu primul avion când va auzi ce se întâmplă.

Greer spera asta. Avea nevoie de el mai mult ca niciodată. Luă creionul şi hârtia.

„Frazer nu cooperează. Vital să vii dacă vrei afacerea încheiată. Stau ferma Terry în Baxter până vii”.

Gordon citi mesajul, o privi curios, dar nu întrebă nimic.

— Bine, mă duc. Dacă îl văd pe Ty, îi spun că nu vrei să-l vezi.

— Dar Roverul? întrebă ea. Nu cred că mi-l lasă mie.

— Poate să vină să-l ia. Nu e nevoie să te întâlneşti cu el. Făcu semn de „la revedere” cu mâna. Ne vedem mai târziu. Nu-i lăsa pe băieţi s-o

deranjeze, îi spuse mamei lui. Vor fi aici înainte să mă întorc.

— O voi ţine ascunsă, promise mama lui.

Greer îi zâmbi bătrânei.

— Nu vă pot spune cât vă sunt de recunoscătoare că mă primiţi aici. Sunt o străină…

— Nu chiar. Tatăl tău ne-a fost prieten când trăia soţul meu, şi chiar şi după aceea. Vorbea mult despre tine, mai ales în ultimul timp.

— De când a murit mama? Aţi cunoscut-o?

— Am văzut-o doar de vreo două ori, când Frank a adus-o la Baxter la cumpărături. Ezită, apoi adăugă: Era

cam distantă. Pe atunci, nu prea erau distracţii pe aici. Acum e altfel.

— Şi în Mackinlay?

— Acolo mai puţin.

— Cred că e aceeaşi atmosferă. Drumul e deschis tot anul?

— Nu. Se închide o zi-două, câteodată. Bănuiesc că mamei tale i-a fost greu să stea în izolarea asta şi cred că şi ţie. Eşti obişnuită să trăieşti la oraş, unde sunt mulţi oameni şi nu te plictiseşti. Aici

doar bârfim, sau câteodată doar stăm singuri. Nu în timpul zilei. Atunci muncitorii vor ba ceva de mâncare, ba să le speli o cămaşă. Trebuie să avem grijă şi de animale. Nu era o plângere, doar o constatare. Zâmbi. Bine, îmi iau şi câte o pauză. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Aş dori una. Greer se apropie. Lăsaţi-mă s-o fac eu.

— Doamne, nu te lua după văicărelile mele. Stai jos, e în regulă. Nu am prea des oaspeţi cu care să vorbesc în timpul zilei, mai ales una tocmai din Anglia. Ştii, mă gândesc că tu şi Ty nu prea v-aţi înţeles. El face mereu ce vrea el, dar nu credeam că va merge până aici.

— Poate fiindcă n-a mai fost într-o astfel de situaţie, sugeră Greer. Poate că-i dau dreptate în legătură cu relaţia mea cu tata, dar nu-l voi ierta că m-a făcut să stau o noapte întreagă în casa lui. Văzu privirea speriată a bătrânei şi adăugă: O, nu s-a atins de mine. Dar nu ştiu dacă n-ar face-o, dacă aş sta o săptămână întreagă cu el în pădure, cum vrea el.

— Asta voia să facă? Nu e o idee rea. Se zvoneşte că Frank ţi-a lăsat jumătate din companie. Poate că te interesează cum merge treaba.

— Mă interesează, spuse Greer precaută, să-i vând lui Ty partea mea. Credeam că se va bucura de ocazie.

— Nu neapărat. Compania s-a numit mereu Frazer-Patton. Poate crede că aduce ghinion să-i schimbe numele.

— Nu e nevoie să-i schimbe numele. I-am spus deja.

Oricum, eu mi-l voi schimba pe al meu în curând.

Doamna Terry întrebă:

— De aceea ai nevoie de bani?

— Într-un fel. Greer nu era pregătită să-i spună mai mult. Marcus va rezolva problema când va veni.

— Dacă-l lasă Ty. E încăpăţânat, la fel ca tatăl lui.

— Vrea mereu să obţină ce-şi doreşte. Pe Greer o trecură fiori. Dar cu mine nu-i va merge. Doar nu-l jecmănesc. Va avea întreaga afacere la un preţ mai mic decât valorează.

— Nu cred că Ty se gândeşte în primul rând la bani. îl admira pe tatăl tău.

— Şi o ura pe mama.

— Era prea mic atunci când ea a plecat. Şi „o ura" e un cuvânt prea tare.

— Cum altfel să-i spun, dacă vrea să se răzbune pe mine pentru ce a făcut ea?

Bătrâna o privi gânditoare.

— Dacă aşa vezi lucrurile, aş spune că pe tine vrea să te pună la punct pentru că nu ţi-ai vizitat tatăl.

— Dar m-am întâlnit cu el.

— Doar când a venit el la tine, şi nici atunci nu ai încercat să-l înţelegi.

Greer înghiţi în sec.

— Asta v-a spus?

— Nu trebuia să-mi spună. Se vedea când venea din Anglia. Frank nu mai spera să se împace cu soţia lui, dar spera că măcar tu îl vei ierta.

— Gata, vă rog! Abia murmura, cu capul aplecat. Ştiu că n-am fost o fiică bună. Abia acum aflu ce-am pierdut. Dar dacă regret, tot nu mai pot repara nimic. Tata a murit. E prea târziu.

— Poate că ai dreptate. Doamna Terry puse ibricul pe masă şi scoase ceşti şi farfurioare. Hai să bem cafeaua şi să vorbim despre altceva. Povesteşte-mi cum e la Londra. N-am fost niciodată acolo, bineînţeles, dar pare un oraş

interesant. Ce lucrezi acasă?

Greer făcu un efort să se adune.

— Sunt secretară. Marcus e şeful meu.

— Logodnicul tău?

— Da. Continuă să vorbească, fără să se gândească la ce spunea, fără să-şi dea seama cât de mult dezvăluia acum că-şi lăsase garda jos. E un bărbat inteligent, de viitor. Sunt norocoasă.

— Şi el. Sper că şi Gordon se va însura în curând. Mi-ar plăcea să am nişte nepoţi.

— Are o prietenă?

— Nu prea. Nu sunt multe fete tinere libere în Baxter.

— Dar în Mackinlay? Am cunoscut o fată drăguţă pe nume Diane Ford azi-dimineaţă.

— Tot mai umblă după el? îi trebuie o bătaie la fund!

Zâmbi.

— Am înţeles că a făcut deja asta.

— Probabil nu destul de tare. Dolly şi Pete nu ar fi trebuit să-i lase pe ea şi pe Tom de capul lor. Acesta nu poate avea grijă de fermă şi de sora lui, în timp ce părinţii lor călătoresc departe.

— Unde sunt plecaţi?

— S-au dus în Australia să-l viziteze pe celălalt fiu şi familia lui. Tom e cuminte şi muncitor. De altfel. E frumoasă, n-am ce zice. Jumătate din tinerii de pe aici îi mănâncă din palmă.

— Dar nu şi Gordon?

— El e mai înţelept. Oricum, ei nu-i pasă decât de Ty.

— Poate asta se va schimba. A izgonit-o azi-dimineaţă fără scrupule. A fugit de parcă avea un purice în ureche.

Bătrâna zâmbi.

— Probabil ăsta e un proverb englezesc. Nu l-am mai auzit până acum, dar e sugestiv. Bravo lui. Era şi timpul să nu mai vină singură la el.

— Din cauza reputaţiei lui în privinţa femeilor?

— Are una? Doamna Terry părea mai degrabă

interesată decât şocată. E prea lup singuratic ca să atragă femeile. Deşi dacă mă gândesc…

— Ce? o îndemnă Greer, curioasă.

— A, nimic, răspunse doamna Terry. Bârfe, asta-i tot. Privi ceasul de perete şi exclamă îngrozită: Uite cât e ora şi eu n-am făcut nimic! Băieţii se vor întoarce într-o oră să mănânce.

— Să vă ajut, se oferi Greer. Dacă tot stau aici, măcar să fiu de folos.

— Drăguţ din partea ta. După aia să-ţi căutăm nişte haine. Bănuiesc că nu ţi-ai adus nimic cu tine, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Greer. Am plecat în grabă.

— Atunci, înseamnă că eşti impulsivă. Nu multe femei şi-ar lăsa lucrurile.

— Depinde de ce fug. S-ar fi putut să nu mai am altă şansă şi să mă ducă în pădure!

— Te sperii prea uşor. Tonul era tolerant. Nu te putea lua cu forţa.

Greer nu era atât de sigură. Totuşi, probabil că doamna Terry avea dreptate.

Curăţa cartofi în chiuvetă când auzi o maşină. Doamna Terry era surprinsă.

— S-a întors repede! apoi adăugă: Nu, nu e maşina lui Gordon. Greer era îngrozită. Pregăteşte-te, copilă, simt că Gordon nu se va întoarce la vreme să te salveze.

Greer văzu pe fereastră cum maşina se opri. Ty coborî fără să se grăbească şi-şi privi maşina înainte să se îndrepte spre casă. Greer se îndepărtă de la fereastră şi-şi şterse mâinile pe blugi aproape înspăimântată.

Ty ciocăni la uşa pe jumătate deschisă, apoi intră, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Îmi pare rău că-ţi iau ajutoarea, Beth, spuse el. Avem ceva de discutat. Eşti gata, Greer?

— Nu plec nicăieri cu tine. Voi sta aici până rezolvăm problema.

Într-o clipă, o înşfăcă şi o ridică pe umăr, în timp ce ea îl bătea cu pumnii în spate.

— Ty Frazer, opreşte-te! strigă doamna Terry indignată. Ce faci, omule?

— Arestez o hoaţă de maşini, răspunse fără să privească înapoi. Şi spune-i lui Gordon că asta e între familiile Frazer şi Patton şi nimeni altcineva.

— Lasă-mă jos! icni Greer disperată. Lasă-mă jos, ticălosule!

— Nu, domniţă! Te las după ce intri în maşină.

Acolo o trânti pe scaunul din dreapta.

— O să te leg cu centura de siguranţă.

Doamna Terry ieşise pe verandă şi îi privea neajutorată. Nu prea avea ce face. Ty se aşeză la volan şi porni maşina, încruntându-se când văzu cadranul cu combustibil.

— Mai bine roagă-te să ne ajungă până la Baxter, spuse el.

— Eşti solid. Împinge-o!

Zâmbi amuzat.

— Cred că ar trebui să ajungem la o înţelegere.

— Credeam că am ajuns. Nu ne placem unul pe celălalt!

— Aşa-i spui?

— Dar cum? Nu meriţi să te urăsc!

— Asta se poate remedia.

Greer tăcu. Nu-i plăcea să se certe. Se simţea neajutorată. Oare nu era mai bine să-l asculte? Marcus va veni aici înainte ca ei să se întoarcă din excursia din pădure. El va rezolva problemele. Deocamdată trebuia să rabde. Nu prea avea de ales.

— Cum de m-ai găsit atât de repede? întrebă ea. Ţi-a spus cineva din oraş?

— N-am venit prin oraş. M-am întâlnit cu Matt Campbell când se întorcea acasă. Mi-a spus că ai întrebat de ferma Terry.

— Ai avut noroc că Gordon nu era acasă. Nu ţi-ar mai fi fost atât de uşor să mă răpeşti.

— Probabil. Cred că l-ai convins.

— Bineînţeles, când a auzit ce vrei să-mi faci.

— Ce e rău în a-ţi arăta proprietatea?

— E, dacă e cu forţa.

— Bine. Opri maşina şi o privi. Coboară şi du-te pe jos până la ferma Terry. Nu te voi opri. Dar dacă pleci, nu va mai fi nicio înţelegere. Ori te opreşti din văicăreală şi te porţi ca o Patton, ori poţi fluiera a pagubă după cincizeci de mii de dolari.

Ai înţeles? Aşteptă puţin, dar ea nu se mişcă. Porni maşina din nou.

Li se termină benzina chiar la primul service auto. Ty îi spuse angajatului să umple rezervorul, iar el verifică o roată din faţă. Acum nu mai avea nevoie s-o supravegheze. Va ajunge iar în casa lui. Va avea grijă să nu-l mai lase s-o sărute.

Gordon Terry venea dinspre oraş. Îi văzu în acelaşi timp în care ei îl văzură. Îşi opri maşina în faţa lor, blocându-i.

— Ce vrei să faci, Ty? întreb el coborând din maşină.

— Tocmai îmi luam partenerul acasă.

— Cu forţa?

— Întreab-o.

— E în regulă, Gordon, spuse ea. Nu-i nicio problemă. Încerca să zâmbească. Mulţumesc, oricum. Şi spune-i şi mamei tale că-i mulţumesc.

Gordon o privea nehotărât. Ty rupse tăcerea.

— Ai auzit ce-a spus? Dă-ţi maşina din drum. Vreau să ajung acasă înainte să se însereze.

Gordon nu avu încotro. Greer îi evită privirea, căci nu era sigură că ar fi înţeles de ce se răzgândise.

— Iată un bărbat deziluzionat, spuse Ty schimbând viteza.

— Şi vina cui e? întrebă ea.

— A ta, căci ai spus altora de idila noastră.

— Idilă? Nu te baza pe aşa ceva!

— Să nu mai faci asta.

— Nu la asta m-am gândit, spuse ea. Simţea că o cuprindea o căldură. Să ştii că i-am telegrafiat lui Marcus. Dacă păţesc ceva, îi vei da socoteală.

— Dacă păţeşti ceva, va fi de bunăvoie! Acum taci! M-am săturat să aud ameninţări de la o femeie încăpăţânată ca un catâr.

Greer nu avea nimic de spus. Soarele deja coborâse la orizont, având o lumină auriu-portocalie. Se va înseră până vor ajunge. Acum, toamna, nopţile erau reci. În curând zilele se vor scurta, frunzele vor dispărea din copaci. Zăpada se va instala până la primăvară.

Când trecură, Mackinlay era liniştit, dar se întâlniră cu muncitorii care ieşeau de la lucru la vreo doi kilometri după ce ieşiră din oraş. Fură salutaţi cu claxoane. În cele din urmă ajunseră la casa lui Ty.

— Ai un sfert de oră să iei ce-ţi trebuie, spuse el.

Greer îl privi speriată.

— Vrei să spui că plecăm în seara asta?

— De ce nu? Cu cât plecăm mai curând, cu atât mai repede ne vom întoarce.

— Dar ei nu ştiu că venim.

— Ce credeai, că voi trimite un mesager înainte? Acolo nu e hotel. Oamenii vin şi pleacă. Vom începe cu Talso şi vom ajunge la Brendon.

Cincizeci de kilometri pe teren accidentat. Vor ajunge pe întuneric. Greer oftă resemnată. Dacă Ty voia să plece acum, ştia că nu-l va putea face să se răzgândească.

Greer ieşi din casă după zece minute, ducând un schimb de haine într-un sac pe care îl găsise în dormitor. Îl văzu pe Ty privind valiza de piele pe care o ducea în cealaltă mână, dar îi spuse doar

s-o pună în spate. Acolo erau deja multe lucruri care nu fuseseră mai înainte, probabil provizii pentru Talso. Se întrebă câţi oameni locuiau într-o tabără şi pentru cât timp. Azi era marţi. Fără îndoială că sâmbătă tăietorii de

lemne vor fi în localurile din Mackinlay, recuperând izolarea din timpul săptămânii.

De data asta ieşiră de pe drum înainte să ajungă la joagăr, luând-o pe o potecă printre copaci. Maşina se zdruncina dintr-o parte în alta. Dar Greer voia să-i câştige respectul, aşa că nu se plânse.

Această hotărâre a ei fu în curând pusă la încercare. Parcurseseră doar vreo douăzeci de kilometri când Ty ieşi de pe drum şi opri.

— Rămânem aici, spuse el. E un cort în spate pentru tine. Mie îmi ajunge o pătură. În timp ce-i spunea asta, coborî şi se duse în spatele maşinii. Ajută-mă. Vom face un foc şi vom mânca.

Greer coborî şi se întinse să se dezmorţească.

— Doar nu crezi că voi campa aici cu tine, spuse ea neîncrezătoare.

— Ba da, doar dacă nu vrei să dormi în maşină. Veni din spate cu cortul şi păturile şi căută un loc neted. Nu sta degeaba. Vei găsi nişte conserve, un desfăcător şi două tigăi. Ştii să desfaci o conservă?

— Am o diplomă de bucătar.

— Asta e bine. Îl poţi ajuta pe Frenchy mâine când ajungem în tabără. Băieţilor le-ar plăcea o mâncare bună. Azi avem friptură de vită.

Nu prea avea ce face. Era evident că Ty planificase totul. Ei bine, îl va lăsa să-şi facă de cap! Nu, nu se gândea la asta.

El aprinse focul. Greer nu mai gătise la un foc de tabără, dar nu era ceva dificil să încălzească mâncarea din conserve.

Ei îi plăcuseră mereu copacii. Măcar atât avea în comun cu tatăl ei. Totuşi, el îi tăiase şi-i prelucrase. Dar îi luă apărarea. Cheresteaua era un produs necesar lumii civilizate şi în locul fiecărui copac tăiat era sădit altul. Doar când se defrişa fără măsură se distrugeau pădurile şi se îndoia că asta s-ar putea întâmpla aici. Orice defecte ar fi avut, Ty iubea locul ăsta.

Friptura la cutie se dovedi atât gustoasă cât şi săţioasă. Mâncară pe farfurii de tablă cu lingura, curăţându-le apoi cu bucăţi de pâine. După aceea, cu o cană de cafea în mână, Greer oftă mulţumită, ceea ce-l făcu pe Ty s-o privească ironic.

— Eşti obosită?

— Da. Nu-l privi în ochi. A fost o zi grea.

— Ai fi putut fi mai uşoară dacă ai fi vrut.

— Adică dacă m-aş fi supus fără să protestez, vrei să spui? Dădu din cap a pagubă. N-am venit de bunăvoie. Dar tu eşti obişnuit să iasă totul cum vrei tu.

— Se pare că aşa va fi, doar să nu fugi din nou. Nu te-aş sfătui.

— Ba cred că asta ai vrea, răspunse ea caustic. Încă o ocazie să-mi demonstrezi ce mascul feroce eşti! Nu sunt în mediul meu aici, ceea ce-ţi oferă un avantaj. Altfel ţi-ar fi fost mai greu să mă stăpâneşti.

— Cine a spus că mi-a fost uşor? Nu eşti ca femeile cu care am avut de-a face. Iar dacă vrei să-ţi demonstrez ce mascul feroce sunt... s-ar putea să ajungem şi la asta. Cred că eşti nesătulă.

— Ca expert, sigur ai dreptate. Pot să stau în cort?

— E al tău. Se ridică să ia o pătură şi i-o aruncă. E şi un sac de dormit, dar s-ar putea să ai nevoie şi de pătură. Dacă nu te descurci, cântă-mi.

Greer nu-i răspunse. Luă pătura şi îngenunche să intre în cort. Nu prea era mult spaţiu înăuntru. Se gândi la cutia ei cu creme de corp, care-i menţineau pielea mătăsoasă, dar renunţă. Nu va face riduri dacă nu le va folosi o noapte.

Nu-i prea plăcea să doarmă îmbrăcată, dar nu avea de ales. Se vârî în sacul de dormit şi privi pânza cortului. Îl auzi pe Ty cum stingea focul cu apă. Nu voia să rişte să-i ardă copacii preţioşi. Apoi se culcă şi el.

— Noapte bună, spuse el blând.

Nu-i răspunse, dar îl simţea aproape. Dacă i-ar fi

spus cineva că la treizeci şi şase de ore de la sosirea ei aici va dormi singură cu el în pădure, ar fi râs. Şi totuşi, asta se întâmpla şi nu putea spune că nu-i plăcea. Ty îi dădea senzaţia de siguranţă. Dar putea fi şi un pericol.

Capitolul 4

Când se trezi, luna apusese. Îi era frig, iar membrele îi înţepeniseră. Se ridică în capul oaselor şi trase pătura de la intrarea cortului. Dar îşi pierdu echilibrul, lovi stâlpul cortului şi acesta căzu peste ea.

Ty o scoase afară, amuzat.

— Ai avut un coşmar?

— De ce te-ar mira! îi era ciudă că îi dăduse motiv să râdă de ea. Acesta nu e un cort, e o cămaşă de forţă!

— Atunci, nu-l ridic la loc. Mai e cam o oră până în zori. Mai bine dormi afară. Vei fi în siguranţă în sacul de dormit.

Greer îşi puse sacul de dormit puţin mai departe de el şi intră înăuntru. Fermoarul se blocă. Ty o privi o clipă chinuindu-se, apoi îngenunche s-o ajute.

— Semeni cu tatăl tău, spuse el. Aşa nu vei reuşi.

Ty scoase materialul prins în dinţii fermoarului şi închise sacul. Doar cu capul afară, Greer se simţea şi mai vulnerabilă. Ty nu se îndepărtă.

— Stai bine? o întrebă.

— Da. Ezită, apoi întrebă: Ce voiai să spui că semăn cu tata?

— Te exteriorizezi la fel ca el. Dacă te roade ceva, te descarci pe altceva.

— Îl chinuiai şi pe el?

— Câteodată. El se descărca muncind. Când venea din Anglia, parcă voia să dovedească ceva.

— Crezi că ar fi fost mai bărbat dacă ar fi luat-o pe mama de ceafă şi ar fi adus-o cu forţa aici?

— N-am spus asta. Cu ea nu i-ar fi mers.

— Dar tu ai fi făcut-o.

— Mie nu mi s-ar fi întâmplat asta. Căsătoria nu se bazează numai pe sentimente.

— Pe compatibilitate?

— Zi-i aşa.

— Credeam că ţi s-ar părea plicticos.

— Nu face confuzii. Să fii compatibil nu înseamnă să nu te contrazici niciodată. Înseamnă că ai aceleaşi scopuri şi ambiţii. Femeia cu care m-aş căsători ar trebui să-şi dorească viaţa asta.

Greer înghiţi în sec.

— Să presupunem că ai face ca tatăl meu şi te-ai însura cu femeia nepotrivită. Şi atunci ai fi la fel de rigid?

— În căsătorie, da. Aici, un bărbat are nevoie de o femeie pe care să se poată baza. Una care să-i facă vreo doi copii fără să se îngrijoreze că şi-ar putea strica silueta.

— Iar el să fie primul care să se plângă că nu mai arată bine. A fi soţie înseamnă mai mult decât să faci treabă prin casă şi să te culci cu soţul!

— Oare? Tonul lui era ironic. Bănuiesc că asta înseamnă că îţi vei continua cariera după ce te măriţi cu acest Marcus.

— Da. De ce aş renunţa? O cuprinsese o mânie inexplicabilă. Marcus nu mi-ar cere asta.

— Dacă ai fi a mea, n-ai avea nicio şansă.

Dacă ar fi a lui.

— Mai bine te-ai însura cu Diane Ford. E tânără şi te-ar idolatriza aşa cum eşti!

— Nu vreau să fiu idolatrizat.

— Vrei să fii stăpân?

— Nici asta. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Hai să punem capăt discuţiei.

— Mi-e milă de viitoarea ta soţie!

— Va avea compensaţii.

— Nu-mi dau seama care ar fi.

Ochii lui străluciră în întuneric. Nu spuse nimic, dar o îmbrăţişă peste sacul de dormit. O sărută fără milă. Greer nu se putea apăra. Când el desfăcu fermoarul

sacului, Greer îi puse o mână pe gât.

— Opreşte-te, Ty! Lasă-mă!

— Nu asta voiai?

— Nu! Nu!

— Păcat. O culcă, fixând-o de umeri. Nu orice bărbat te lasă să scapi după ce îl provoci.

— Nu vei îndrăzni! Dar vocea ei nu era plină de convingere. Doar nu eşti un sălbatic!

— Nu, nu sunt, dar tu mă faci aşa. Nu-i dădu drumul. Ce-ai de spus?

Ty voia ca ea să-şi ceară scuze, sau doar să se supună? Era evident că altfel nu putea scăpa de el.

— Îmi cer scuze, spuse ea.

— Să nu mai faci. Îi dădu drumul. Amândoi am învăţat ceva. Limitele. Le voi respecta pe ale tale dacă le respecţi pe ale mele.

Îl privi pieziş.

— Ai fi continuat dacă nu-mi ceream scuze?

— Încă te mai îndoieşti?

— Vrei să spui că…?

— Te doresc? Sigur, scumpo. O provocare te stârneşte la fel de mult ca o ofertă.

— Doamne, te detest!

— Sigur. Dar şi tu mă simţi. Dacă vrei să scapi netăvălită în următoarele zile, mai bine ai ţine minte nişte reguli. Ar fi timpul să dormim.

— Nu mi-e somn. Vru să spună că-i era frig, dar nu voia s-o interpreteze greşit. Dacă faci focul, voi face nişte cafea. Oricum se luminează curând.

O privi admirativ.

— Măcar nu-ţi lipseşte curajul.

— Mulţumesc. Învăţ din mers.

În câteva minute, făcură focul. Dură mai mult până fu gata cafeaua. Când o băură, la răsărit apăruse deja o geană de lumină, întâi roşie, apoi aurie. Păsările se treziră. Bătu puţin vântul, apoi se opri. Pădurea se lumină.

Greer simţi un nod în gât. Peisajul o impresiona. Era pământul ei. Aici îşi petrecuse primul an din viaţă. În alte condiţii, ar fi putut creşte aici, iar Ty i-ar fi fost prieten, nu duşman. Oftă. Viaţa era plină de posibilităţi pierdute şi regretele nu aveau sens. Trebuia să ia viaţa în piept de acum încolo.

Soarele promitea o zi frumoasă când plecară.

— Asta se numeşte vară indiană? întrebă Greer.

Ty ridică din umeri.

— Pentru mine e prelungirea anotimpului uscat. Probabil se va încheia cu o furtună.

— Cu fulgere şi tunete?

— Te temi de furtuni?

— Copacii ăştia înalţi pot fi loviţi de trăsnet.

— Da, e un pericol. Multe incendii au pornit de la trăsnete. Să sperăm că asta nu se va întâmpla.

Greer vorbi abia peste câteva minute.

— În curând vremea va face lucrul imposibil. Ce vei face, vei aştepta primăvara?

— Într-un fel. De obicei petrec câteva săptămâni la Montreal în vremea Crăciunului.

— Da?

Surprinderea ei îl făcu să zâmbească.

— N-am nimic împotriva vieţii la oraş, pentru o perioadă limitată. Te face să apreciezi şi mai mult ceea ce ai.

— Tata a dus-o vreodată pe mama la oraş iarna? întrebă ea.

— Nu-mi amintesc. Nici nu prea a avut când. În primul an erai pe drum, în al doilea erai prea mică. Atunci lucrurile stăteau altfel, oricum.

— Presupun că da.

Ty luă o curbă şi spuse:

— Oricum, nu s-ar fi schimbat nimic pe termen lung. Mama ta nu voia doar o escapadă ocazională. Voia ca el să plece de tot de aici.

— Pe atunci erai doar un copil. Cum puteai să-ţi dai seama de asta?

— Aveam ochi şi urechi şi destulă minte să-mi dau seama când doi oameni erau în dispută. Îmi pierdusem mama cu vreun an înainte şi ştiam cum e viaţa conjugală.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. N-ai cunoscut-o, asta a fost demult.

Tonul lui n-o încuraja să mai întrebe, dar ceva o făcea curioasă.

— Cred că a fost greu pentru tine şi tatăl tău să rămâneţi singuri.

— Nu chiar. Nu era nicio femeie care să ne facă program. Mâncam când ne era foame, dormeam pe verandă dacă voiam, şi plecam la vânătoare. Ridică din umeri. Copiii sunt adaptabili la vârsta aia. M-am adaptat.

— Dar tatăl tău, nu?

— Se prefăcea că da. Nu s-ar fi descurcat fără sprijinul lui Frank. Erau ca fraţii.

— Aşa cum am fi putut fi şi noi, în alte condiţii.

— Nu la fel. Diferenţa de vârstă era prea mare. Odată am auzit o sugestie să mă însor cu tine când vom fi amândoi majori.

— Şi cum ai reacţionat?

— Nu pot să-ţi spun. Pentru un băiat de zece ani, erai doar un ţânc plângăcios.

— Nu pari să crezi că m-am schimbat mult.

— Nu-i chiar aşa. Ai căpătat forme.

— Tu nu te gândeşti decât la lucrurile primare, nu-i aşa?

— Avem altceva în comun?

Ar fi încercat, dar se îndoia că-l putea convinge.

Ceea ce simţea pentru locul acesta era prea în faşă ca să poată fi spus.

— Nimic, spuse ea. Cât mai avem până la Talso?

— Jumătate de oră. Ajungem la timp pentru micul dejun.

— Şi cât vrei să stăm acolo?

— Cât e nevoie.

Era un răspuns enigmatic. Greer nu insistă. Oricum, nu conta ce spunea ea. Ty va face cum va vrei.

Ajunseră în tabără. Erau câteva clădiri din prefabricate, unele mai mici, altele mai mari şi un turn de apă pe piloni. Se vedeau nişte utilaje, dar locul părea pustiu.

— Se pare că băieţii au plecat deja, comentă Ty în faţa cantinei. Sper că Frenchy are ceva de mâncare. Mi-e o foame de lup!

Greer ar fi vrut să facă o baie întâi, dar se abţinu să spună. Va avea timp după masă. Cantina semăna cu cea de la joagăr, doar că era goală. Ty o conduse prin spate şi ridică trecerea din tejghea ca să intre în bucătărie chiar în timp ce un bucătar

brunet şi scund trânti o tigaie imensă, spălată pe jumătate, pe podea şi exclamă ceva în franceză.

— Probleme? întrebă Ty blând şi fu privit cu răutate de cel care spăla tigaia în chiuvetă.

— Probleme? întrebă acesta în engleză, fără să pară surprins de venirea lor. Nu, nu-s probleme. Îmi dau demisia. Auzi? Plec!

— Bine. Ty nu părea impresionat. Deci îţi dai demisia. Unde îţi vei găsi alt serviciu?

— În Québec. Sunt multe locuri de muncă acolo! Să gătesc, nu să spăl tigăi!

— Doar dacă ai destui bani de drum. Ce s-a întâmplat cu puştiul pe care l-am adus să spele vase?

— A plecat. A stat doar o săptămână. Nu era bun de nimic! O observă pe Greer şi se mai îmbună. Ai venit să mă ajuţi, nu?

— Ai vrea tu! Ty zâmbi. Probabil nici nu ştie să ţină cârpa de vase în mână.

— Dar tu ştii, îl înţepă Greer. Pot spăla câteva vase, dacă e nevoie. Zâmbi bucătarului. Sunt Greer Patton.

— Jacques Dugas, răspunse el. Patton?

— În persoană, se distra Ty. Ai ceva de mâncat? Încă n-am luat micul dejun.

— Vă pregătesc imediat. Le aduse două porţii pe marea masă din mijloc şi o carafă cu sirop de arţar. Greer refuză şunca şi ouăle.

— Doar cafea şi pateuri.

— Mai aşteaptă câteva zile. Atunci vei mânca normal.

— Acum mănânc normal. Am mâncat pateuri de astea în Halifax. Dar nu atât de bune ca acestea.

— Te perie, îi spuse Ty bucătarului încântat.

— Doar nu vrei să fiu lipsită de tact. Ce ştii tu despre asta?

Îşi termină cafeaua şi spuse:

— Ce am de făcut?

— N-o mai face pe martira, îi răspunse Ty. Nimeni nu se aşteaptă să te murdăreşti pe mâini. Un bărbat poate face asta.

— Parcă ai zis că toţi bărbaţii au plecat?

— Trebuie să mai vină cineva pe aici.

— Dar acum nu e nimeni, şi Jacques trebuie să pregătească prânzul.

O studie o clipă şi văzu că era hotărâtă.

— Bine, du-te, dacă vrei atât de mult.

Nu mai era niciun şorţ. Folosi un prosop în jurul taliei. Jacques îi aduse apă fierbinte de pe sobă şi o lăsă la treaba ei.

Mult înainte de a termina de spălat grămada de tigăi murdare, regretă oferta ei impulsivă. Apa fierbinte şi grăsimea îi stricau mâinile. Unghiile i se curăţaseră pe jumătate de ojă şi le şterse cu acetonă.

Ty dispăruse afară. Reveni, privind-o amuzat.

— Eşti fericită?

— La maximum. Se abţinu să nu-şi ascundă mâinile la spate şi le vârî în buzunare. Pot face o baie fierbinte?

— Dacă ai noroc, mai e destulă apă în rezervor pentru o baie călduţă. Bine, voi avea eu grijă.

Micul bucătar sporovăia cu gratitudine. Greer spera că nu va mai trece prin asta după masa următoare. Îi ajungea. Bucătarul îi amintea de cineva, dar nu ştia de cine. De Charles Aznavour.

Baia era primitivă. Era un şir de chiuvete vechi emailate pe un perete şi un duş improvizat în cealaltă parte.

Trebuia să tragă de o sfoară ca să curgă apa din rezervor.

Baia nu avea cheie.

— Dacă intră cineva peste mine? îl întrebă pe Ty.

— Vor crede că a venit Moş Crăciun mai devreme. Voi sta de pază.

Ferestrele erau prea sus ca să se vadă de afară, ceea ce o consola. Se dezbrăcă repede şi găsi nişte săpun.

După duş, se îmbrăcă din nou şi îşi spălă cămaşa cu săpun. Apoi îşi legă părul la spate.

Când îşi duse lucrurile la maşină, încă nu sosise nimeni. Îşi puse cămaşa şi prosopul la uscat, apoi îl căută pe Ty şi îl găsi într-un birou.

— Te simţi mai bine? o ironiză el. N-ai nevoie de cosmetice, arăţi bine.

— Mulţumesc pentru compliment!

— Nu ţi-o lua în cap. Hai să vedem nişte copaci.

Pe râu era o poartă unde trunchiurile aşteptau s-o ia la vale spre Mackinlay. Iarna, râul îngheţa.

Urcară pe lângă râu. Şeful de echipă îi întâmpină. îl chema Grant Lundy, din Baxter. Muncitorii purtau căşti albe. Ty luă două din spatele maşinii şi insistă să-şi pună şi ea una.

— Măsuri de siguranţă, spuse el. Dacă pică un copac peste tine, nu prea e de folos, dar sunt multe resturi.

— De unde se ştie care copaci sunt gata să cadă? ridică ea vocea, căci o drujbă porni în apropiere.

— Întâi sunt marcaţi cu un număr de cod. Vino, îţi voi arăta. Şi stai lângă mine!

Erau multe de văzut şi de învăţat. Zgomotul era asurzitor. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării, direcţia exactă de cădere era controlată de tăietura din trunchi. Greer privi un copac uriaş căzând, mişcându-se întâi încet, apoi prinzând viteză. Imediat ce cădea, era marcat să fie tăiat în bucăţi de patru metri, pentru a fi transportat mai uşor pe râu.

Fu uimită să vadă cai muncind, trăgând trunchiurile.

— Utilajele nu pot fi aduse decât cu elicopterul. E prea scump. Iar caii ajung acolo unde utilajele s-ar împotmoli. Îşi privi ceasul. Ţi-e foame?

— Mor de foame! Ne întoarcem în tabără să luăm prânzul?

— Nu, vine el la noi. Maşina trebuie să sosească. Alt lucru care nu-i convine lui Frenchy.

— Nu-i mai spune aşa. Parcă ai râde de el.

— Aşa-i place. Ce-ţi pasă de alţii?

— Nu ştiu.

— Până acum te-ai descurcat.

— Vrei să spui că va fi mai greu?

— Depinde cum priveşti lucrurile. Logodnicul tău e un tip gelos?

Reveni cu picioarele pe pământ.

— Pe tine? Nu cred. Mă cunoaşte bine.

— Mă îndoiesc. Acum nu te-ar recunoaşte.

— Nu exteriorul contează. În esenţă, nu m-am schimbat. Îşi spuse ei însăşi că nu minţea. Nu se schimba, se dezvolta, de mult trebuia să se întâmple asta. Parcă nu-i displăcea Ty.

— În esenţă, spuse el, una ca tine nu se schimbă. Uite maşina. Hai să mâncăm.

Una ca ea. Asta o durea. Nu-i plăcea să fie etichetată, nici de Ty, nici de altcineva. Dar el voia s-o rănească. S-o înveţe pe fiica fără inimă a fostului lui prieten şi partener că nu putea primi nimic fără să plătească în avans. Nu puteau fi altceva decât duşmanii, deci de ce să se mai

străduiască?

Prânzul consta în bucăţi mari de carne friptă şi plăcintă cu cartofi. Greer rămase singură, căci Ty se dusese să discute cu oamenii, aşa că se apropie de Grant Lundy, care mânca şi el singur. Grant avea cincizeci şi ceva de ani, era zdravăn şi bronzat, cu un început de chelie. Un taciturn, descoperi ea, dar totuşi plăcut în felul său. Bănuia că el lucra aici de peste treizeci de ani, şi-l cunoscuse bine pe tatăl ei.

Munca reîncepu la unu şi jumătate fix. Lăsată singură Greer o luă pe una din potecile care împânzeau pădurea, fără intenţia de a se depărta prea mult, dar pierdu noţiunea timpului.

urmărind sălbăticiunile. Erau multe păsări şi veveriţe care adunau nuci. I se păru că vede şi o căprioară, dar era prea departe ca să fie sigură.

În cele din urmă ajunse pe malul râului, apa curgătoare fascinând-o. Văzu un animal pe malul celălalt, probabil un şobolan moscat. Apoi altul. Trebuie că aveau o vizuină printre trestii.

Se întoarse spre punctul de lucru, dar vegetaţia făcea mersul dificil. În cele din urmă găsi o potecă. Probabil căprioarele o făcuseră.

Când găsi al doilea smoc de păr negru pe tufişuri, îi trecu prin minte ce animal făcuse poteca, dar nu-i venea să creadă. Auzea deja zgomotele făcute de muncitori. Niciun urs nu ar veni atât de aproape de pericol.

Oare? Ce ştia ea despre urşi? În apropiere erau stânci şi peşteri.

Nu departe, era teren deschis. Greer se grăbi într-acolo, temându-se să nu audă mormăituri furioase în orice clipă. Silueta dintre copaci o făcu să tresară, dar curând îşi dădu seama cine era.

Ty fierbea de furie că îi încălcase instrucţiunile. Se opri când o zări.

— Unde dracu’ ai fost? întrebă el. Oamenii te caută

de jumătate de oră!

— Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp.

— Ţi-am spus să stai lângă mine. Nu vrei să asculţi?

— Ba da, când mi se explică de ce. Nu mi-ai spus că ar fi alt pericol decât copacii care cad.

— Nici nu era nevoie. Nu e o pădure englezească, doar cu copaci. E o specie de râs care atacă oamenii pe aici.

— Bănuiesc că sunt şi urşi.

— Doar unul. Un mascul bătrân. Vizuina lui e acolo de ani de zile. De la el numim locul de unde tocmai vii „Pârâul Ursului”. Ai avut noroc că n-ai dat peste el. Hai înapoi.

Îl urmă fără să mai spună nimic, bucuroasă de prezenţa lui.

Ceilalţi care o căutaseră se întorseseră înaintea lor. Timpul lor era preţios, trebuia să-şi

Îndeplinească planul. Îl ascultă pe Ty când îi propuse să se întoarcă la Talso înaintea muncitorilor.

— Îmi pare rău că v-am cauzat probleme. Nu m-am gândit.

— Bine. Cred că şi eu am exagerat.

— Parcă erai Vezuviul! La zâmbetul lui, Greer se relaxă. Nu era chiar atât de nesuferit când voia.

— Rămânem la Talso la noapte? întrebă ea după vreo două clipe.

— Doar dacă nu duci dorul cortului. Putem face patul în birou.

— Tu unde vei dormi?

— În baracă. Îţi convine?

— Da. Voi avea ce povesti nepoţilor într-o bună zi. Mă întreb unde vei fi atunci.

— Voi fi aici. Sper că voi avea şi eu nepoţii mei.

— Le vei spune cum m-ai târât prin pădure, sau va fi un secret pentru viitoarea ta soţie?

— Depinde. Nu cred că vom ţine minte.

Se înşela, se gândi ea. Orice s-ar fi întâmplat, îşi va

aminti acest episod toată viaţa ei.

Capitolul 5

Greer se spălase şi se schimbase când bărbaţii se întoarseră la apus. Se plictisise de puţinele ei haine, dar nu avea încotro. Aici nu se purtau rochii.

Cina la cantină fu consumată cu poftă de către tăietorii de lemne. Greer stătu la masă cu Ty şi încă patru bărbaţi, care îşi pierdură repede reţinerea văzând că Ty era în largul lui. Îi plăcu discuţia. Aceşti bărbaţi trăiau şi respirau numai pentru cherestea. Nu era numai o slujbă, ci un mod de viaţă.

După masă, nu aveai ce face decât să discuţi sau să joci cărţi. Puteai să mergi cincizeci de kilometri şi înapoi până la Mackinlay în timpul nopţii, dar în timpul săptămânii asta nu atrăgea pe nimeni, deşi mulţi aveau soţii acolo. Cei mai tineri erau stânjeniţi de prezenţa lui Greer. Înconjurată de cel puţin şapte burlaci, se abţinu să nu-i fie dor de singurătatea din noaptea precedentă.

Abia după zece veni Ty s-o salveze.

— Hai să-ţi arăt unde vei dormi, spuse el. Am pus un pat extensibil în birou. Mai mult n-am putut. Oricum, nu vei tremura de frig.

— Tu unde vei dormi?

— Destul de departe pentru a te simţi în siguranţă, destul de aproape ca să te aud dacă vei avea nevoie de ceva.

— Ai fi ultimul pe care l-aş chema. Plecăm mâine dimineaţă?

— Îi părăseşti atât de repede pe băieţi? Dădu din cap că nu. Mai stăm o zi. Vreau să-ţi arăt ceva.

Greer îl privi curioasă.

— Are legătură cu compania?

— Depinde cum vezi lucrurile. Ajunseseră la uşa biroului. Ty o deschise şi-i făcu loc să intre. Îmi pare rău, nu e lumină. De obicei nu e folosit noaptea. Te descurci?

— Cred că da. Nu ştia cum să-l trimită de acolo. Până ne întoarcem, mă voi obişnui.

— Sigur. Stai în pat până pleacă băieţii mâine dimineaţă, apoi baia va fi a ta. Pe mâine. În timp ce spunea asta, se întoarse să plece.

Greer intră şi închise uşa, sprijinindu-se o clipă de ea ca să-şi clarifice emoţiile. Era atrasă de Ty, nu putea nega; mereu îi creştea pulsul când el era aproape. Acum ar fi vrut ca el s-o sărute, ducea dorul braţelor lui puternice în care se simţea în siguranţă. În siguranţă? Aşa era? „În pericol" era mai potrivit. Pentru prima oară în douăzeci şi patru de ore se gândi la Marcus, supărată că nu-şi putea imagina faţa lui. Nu i se întâmplase să simtă la fel pentru el, dar relaţia lor nu se baza pe atracţie fizică. Era o relaţie intelectuală. Se completau unul pe altul.

Ciudat, dormi bine, trezindu-se când soarele strălucea deja. Tabăra era iar pustie. Făcu duş şi se îmbrăcă repede, apoi se duse la cantină şi află că Ty mâncase deja.

— Ai nevoie de ceva mai mult decât cafea, comentă el comanda ei, apoi îi spuse că până nu mânca, nu mergea nicăieri. Nu avea sens să-l contrazică.

Luară maşina şi plecară după aceea, luând-o spre munţi. Amândoi erau tăcuţi. Ty părea preocupat de propriile gânduri. În timp ce urcau, copacii se răriră, iar stâncile erau tot mai multe. Se opriră pe o terasă de unde vedeau până departe. În depărtare se zărea vag Mackinlay.

— Aici era locul favorit al lui Frank, spuse Ty. Şi al tatii, când trăia.

— Şi al tău? presupuse ea.

— Nu în acelaşi fel. Am moştenit mai mult înţelepciunea, decât sensibilitatea. De aici se vede toată compania.

— Regatul Frazer, sugeră ea.

— Şi Patton, până la capăt. Tot mai vrei să vinzi?

— Sunt nevoită. Nu-l pot lăsa baltă pe Marcus.

— Loialitatea poate fi faţă de persoana greşită. Orice bărbat care cere asta unei femei merită lăsat baltă.

— Nu dacă şi ea vrea asta.

— Şi aşa e?

— Da.

Deschise portiera şi coborî, vrând să fie departe de el. Marginea prăpastiei era la doar câţiva metri. Se duse pe margine, ignorând răul de înălţime care o ameninţa, sau sfidându-l; nu era sigură care dintre variante.

— Ai grijă. O urmase. Un pas greşit şi cazi.

— Nu sunt în pericol. Doar dacă sunt împinsă.

O cuprinse brutal de talie, o luă pe sus şi o mută mai departe.

— Nu te prosti cu mine, spuse el. Nu de asta te-am adus aici.

— Zău? Se întoarse cu faţa spre el, cu mâinile în buzunare, sfidătoare. Atunci, de ce?

— Nu cred că ţi-ar păsa. Poate că tu şi acest Marcus vă meritaţi unul pe altul.

— Dacă ne laşi tu. Nu asta voise să spună. Îţi dă senzaţia de putere să depindă viaţa a doi oameni de tine în felul ăsta?

— Mai degrabă senzaţia de zădărnicire la gândul că vrei să renunţi la toate astea pentru un tip ca el.

— Aproape că îmi dai speranţe. Să înţeleg că renunţi?

— Nu încă. Îţi voi băga minţile în cap, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac!

— Cum? întrebă ea. Mă ţii aici până mă fac albastră? Ai dreptate, ar fi trebuit să mă port mai frumos cu tata. Nu i-am dat niciodată ocazia să-şi explice punctul de vedere, şi acum regret asta. Dar acum ce mai putem schimba? Ai spus că voia ca eu să fiu fericită. Inspiră nervoasă. Ei bine, îl vreau pe Marcus. Pe el, şi viaţa pe care mi-o poate oferi.

— Viaţa pe care banii tăi v-o poate oferi, vrei să spui.

— Nu văd ce contează de unde vin banii, dacă ne vom căsători.

— Ăsta e cuvântul cheie, nu? Dacă. Dacă ai curajul,

încearcă să faci cum vreau eu întâi.

— Adică să-l pun la încercare? Mă îngrozesc la ce încercare ai pune tu o femeie ca să-ţi câştige încrederea!

— N-ar fi nevoie.

— Vrei să spui că tu cunoşti mai bine oamenii.

— Scumpo… oricine cunoaşte mai bine oamenii ca tine. Nu vezi mai departe de lungul nasului!

— Acum, da. Vocea îi tremura. Să-ţi spun ce văd, domnule Frazer?

— Doar dacă vrei să-ţi rişti gâtul. De vreo două ori mi-a venit să ţi-l sucesc; acum mai mult ca niciodată!

Îi era frică să-i spună ce credea despre el. Ştia ce ar fi făcut şi nu-l putea opri. Poate că acum nici nu voia ca el să se oprească.

— Aşa nu ajungem nicăieri, spuse ea în cele din urmă. Mai bine ne-am întoarce.

— Ne întoarcem când spun eu. Deocamdată, nu. Stai în maşină, dacă n-ai altceva de făcut. Eu urc.

Îl privi neajutorată cum dispărea după o stâncă, mânios. Nu avea ce face decât să stea şi să aştepte.

Chiar dacă ar fi lăsat cheile în contact, nu ar fi avut loc să întoarcă maşina.

Era prea cald ca să stea în maşină. Se cocoţă pe o stâncă, privind în gol în depărtare. Într-o privinţă, Ty avea dreptate. Loialitatea nu era suficientă. Dacă ar fi avut atâta încredere în Marcus cum pretindea, cuvintele lui n-ar fi putut-o atinge. Şi o atinseseră. Marcus o ceruse de soţie doar după ce aflase de moştenire. Nu mai era sigură de nimic. Ty îi şubrezise nu numai credinţa, ci şi încrederea în sine.

Abia după ce privi câteva minute norişorul de deasupra copacilor se trezi din gânduri. Era fum. Nu mult, dar prea mult pentru un foc de tabără. Distanţa era greu de calculat. Doi kilometri? Trei?

Imediat se duse la maşină şi apăsă pe claxon încontinuu. Probabil că Ty văzuse fumul şi se întorcea deja,

dar nu voia să rişte. Uită de cearta lor, căci acum era îngrijorată.

Apăru şi Ty. Greer îi arătă fumul, care acum era mai mult. Ty îşi luă binoclul din maşină şi privi.

— Ne va lua cam douăzeci de minute să ajungem acolo, spuse el. Nu cred că e departe de drum. Intră în maşină şi ţine-te bine. Vom merge repede.

Mergeau repede. Greer închise ochii la o curbă şi maşina se răsuci. Ţinând cu o mână volanul, Ty porni staţia radio din maşină.

— Fum în sectorul estic, la trei kilometri de terasă, spuse el repede. Mă duc să văd. Terminat.

— Am notat poziţia, veni răspunsul. Aştept raportul.

— E grav? întrebă Greer.

— E multă vegetaţie uscată la baza copacilor. Poate fi grav. Bine că ai văzut focul.

Conduse în linişte. Puteau mirosi fumul cu mult înainte să ajungă acolo. Aşa cum prezisese Ty, focul era aproape de drum şi se limita la iarbă şi tufişuri, deşi începuse să se apropie periculos de copaci.

Ty luă păturile din spate şi-i dădu una.

— Porţiunile mai mici stinge-le cu picioarele, strigă el şi îi arătă cum. Şi stai în partea din care bate vântul. Eu încep de sus.

Abia după vreo douăzeci de minute reuşiră să controleze flăcările. Imediat ce o porţiune era stinsă, alta începea să ardă. Când în cele din urmă terminară, porţiunea arsă era lată de vreo douăzeci de metri şi adâncă de zece. Dar copacii nu se aprinseseră.

Ty era afumat şi cu ochii roşii, transpirat. Nici Greer nu arăta cu mult mai bine, dar nu-i păsa. Stinseseră focul, asta era important.

— Excursionişti, spuse Ty după o scurtă examinare. Au făcut focul dimineaţă şi l-au lăsat fumegând. Când a bătut vântul, s-a aprins! Nu cred că au ajuns departe pe jos, probabil se îndreaptă spre Pârâul Ursului.

— Ce vei face? întrebă Greer în timp ce el se întorcea la maşină.

— Voi pune oameni să-i însoţească până afară de pe pământul nostru. Astfel de oameni nu sunt bineveniţi aici.

— Dar în principiu n-ai nimic împotriva excursioniştilor?

— Dacă au grijă, nu. E sezonul de vânătoare. Practic e imposibil să-i ţii departe. Ai făcut treabă bună. Mulţumesc.

— E în avantajul meu, nu-i aşa? Nu mi-am dat seama ce repede se poate răspândi focul. A fost groaznic!

— A fost un incendiu minor. Dacă se aprindeau copacii, chiar aveam probleme. E apă în spate, dacă vrei să te speli.

— Da, vreau, mulţumesc. Se duse să se spele, bucuroasă că scăpa de sub privirea lui.

Ty îşi puse cămaşa la uscat pe portieră şi se duse puţin mai încolo. Spatele lui părea sculptat, era musculos. Un bărbat puternic. Nu avea niciun pic de grăsime.

— Mi-e foame, spuse ea. Probabil că e ora prânzului. Am uitat să-mi întorc ceasul aseară.

— Da, e ora prânzului, spuse Ty. E mâncare în maşină.

— Plănuiai să fim plecaţi toată ziua?

— Cam aşa ceva. Nu avem ce face în tabără. Putem mânca aici. După aceea te voi duce la turn să ţi-l prezint pe Ross Campbell.

— E rudă cu cel care ţi-a spus că eram la ferma Terry? întrebă ea.

— E fiul lui. Mulţi oameni de pe aici sunt înrudiţi unul cu altul.

— Numai clanuri. Sunt toţi de origine scoţiană?

— Majoritatea. Acum suntem toţi canadieni.

— Te cred.

— Hai să stăm pe iarbă.

Aveau pâine, brânză şi două jumătăţi de pui în cutie,

plus bere şi fructe. Greer le alese pe cele din urmă, adică un măr. Ty luă o bere. Pe umăr avea o cicatrice. Greer se opri s-o atingă.

— Cum ai căpătat-o? întrebă ea.

— N-am fost atent.

— Da? Nu te credeam capabil.

— Acum, nu. Asta m-a învăţat minte. După cum te porţi, vei avea şi tu câteva cicatrice.

— Ei, haide, spuse ea obosită. Nu-l cunoşti pe Marcus, cum îl poţi judeca?

— Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Cu puţin noroc, vei avea ocazia. Ţi-am spus că am trimis o telegramă.

— Şi speri că asta îl va aduce repejor aici. Ce i-ai spus, de fapt?

— Că eşti dificil şi că aveam nevoie de el. Ty râse.

— Ca să te protejeze de cine, de mine sau de tine însăţi?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba ştii. Ai ştiut de la început. Amândoi am ştiut. În alte condiţii, am fi putut s-o rezolvăm. Dar în condiţiile date… Aşa e viaţa!

Cu un nod în gât, Greer se ridică.

— N-ai decât să vorbeşti în ghicitori. Eu mă duc în maşină.

O trase în jos în braţele lui. Apoi o sărută îndelung. Greer îi răspunse. Ar fi dorit ca această clipă să nu se mai termine. Când în cele din urmă Ty îi eliberă buzele, ea nu încercă să scape, ci îşi îngropă faţa la pieptul lui, care mirosea a fum.

Brusc, îşi dădu seama ce făcea şi cu cine. Se smuci şi se ridică în capul oaselor, dându-şi la o parte părul care îi căzuse pe faţă. Nu-l putea privi.

Ty fu primul care vorbi.

— Deci, acum ştim amândoi despre ce vorbim. E grav, nu-i aşa?

— Cred că nu vezi lucrurile în perspectivă. Lui Greer îi venea greu să-şi controleze vocea. Doar pentru că te-am lăsat să mă săruţi nu înseamnă ce zici tu. Am fost luată prin surprindere, asta e tot.

— Pe naiba. De ce nu vrei să fii cinstită cu tine însăţi măcar o dată? Suntem atraşi unul de altul. Nu e nimic ciudat în asta. Dacă nu erai fata lui Frank, nu era nicio problemă.

Capul ei se ridică puţin.

— L-ai uitat pe logodnicul meu?

— Nu, spuse el, nu l-am uitat. Dar tu ai făcut-o acum câteva clipe. Şi ţie ţi-a plăcut.

— Dar tu, fiind un bărbat de onoare, m-ai salvat de mine însămi. Trebuie să recunosc că ai multă experienţă.

— Mai multă decât logodnicul tău?

— Marcus nu e un călugăr, te asigur. Multe fete ar vrea să fie în locul meu.

— Înţeleg. Deci doar pe tine îi vine greu să te excite.

— Deloc. Dar el n-ar profita, ca tine.

— Vrei să spui că te respectă prea mult ca să-ţi dea ce are mai bun în el.

— Da. Probabil nu înţelegi!

— N-aş spune asta. Dacă aş vrea să mă însor cu o femeie pentru bani, aş fi sigur că nu sar peste cal.

— Nu mă ia pentru bani!

— Atunci fă-l să ţi-o dovedească.

Disperată, ea spuse:

— Nu fac asta. Şi nu mă poţi obliga.

— Ba da. Şi o voi face, dacă va fi nevoie.

Îl privi neajutorată câteva clipe, încercând să-i descifreze gândurile.

— De ce-mi faci asta? întrebă ea în cele din urmă. Îţi baţi joc de viaţa mea! Crezi că asta ar fi vrut tatăl meu?

— Nu. Dar nici n-ar fi vrut să-ţi iroseşti viaţa cu un bărbat care nu te iubeşte.

— Dragoste? Ce ştii tu despre asta?

— Destul pentru a fi sigur că sentimentele tale pentru

acest Marcus nu sunt nici ele prea profunde.

— Fiindcă nu m-am culcat cu el?

— Fiindcă nici măcar nu vrei. Scoate-ţi ochelarii de soare. Eşti o femeie normală, am văzut. Te-ai luptat cu pornirile tale fiindcă nu există sentimente între noi şi nu eşti libertină, dar aşteaptă să vezi că vor fi sentimente. Vei fi disperată după cel pe care îl vei iubi.

— Ce te face să crezi că nu sunt şi acum? întrebă Greer.

— Observaţia. Dacă e să ghicesc, mama ta ţi-a spus că e tipul de bărbat cu care i-ar fi plăcut să te măriţi şi restul nu e important. Sunt pe aproape?

Era aproape, dar ea n-ar fi admis.

— Greşeşti. Nu toţi facem paradă cu sentimentele.

— Aşa e. Dar majoritatea ne dăm arama pe faţă. Bine, vom vedea cum vă înţelegeţi dacă el reacţionează la telegrama aia în felul sperat de tine. Dacă mă convinge că vă iubiţi, îţi voi face pe plac. Cinstit?

Greer ridică din umeri, ceea ce s-ar fi putut lua ca aprobare.

— Nu ştiu la ce ţi-ar folosi.

— O fac pentru Frank. Îi sunt dator. Ai putea să faci şi tu ceva pentru el.

— Ce? întrebă ea.

— Nu mă mai tenta.

— Nu-ţi face griji. Bine că ştiu. Voi avea grijă să nu mă poţi interpreta greşit!

Maşina mergea, dar ducrea se infiltra în ea. N-o putea opri. Măcar dacă ar ieşi odată din pădurea asta blestemată! Câteva zile în plus alături de Ty, şi el îşi va da seama cât se schimbaseră sentimentele ei faţă de el.

— Chiar e nevoie să continuăm această excursie? întrebă în cele din urmă, nemaisuportând tăcerea. Dacă Marcus vine aici, va fi în Mackinlay cel târziu mâine. Aş vrea să-l întâmpin.

Nu răspunse imediat şi când o făcu, nu zise ce ar fi

vrut ea.

— Plecăm mâine dimineaţă. Aşa cum ai spus, n-are sens s-o mai lungim. Probabil n-a avut sens deloc, decât să-mi satisfac pornirea.

Acum ea avea probleme, se gândi cu durere. Ei bine, timpul o va vindeca. Va avea destul timp de azi înainte.

Capitolul 6

Era abia nouă când ajunseră la casa lui, după o călătorie fără peripeţii de la Talso. Greer nu se aştepta să-l găsească pe Marcus acolo. Totuşi, absenţa vreunui semn că ar fi vreun oaspete îi adânci depresia.

Ty intră primul şi se îndreptă spre bucătărie.

— Vom avea apă fierbinte cam în jumătate de oră, spuse când se întoarse. Acum mă duc la joagăr. Mă spăl când mă voi întoarce şi apoi vom merge în oraş să vedem dacă l-a văzut cineva pe logodnicul tău. Strânge-ţi lucrurile. La noapte poţi

sta la hotel. Continuă ironic: mai bine mai târziu decât niciodată.

Rămasă singură, Greer se duse în dormitor şi scoase o cămaşă şi o fustă crem de mătase din valiză. Se săturase de blugi. Se întreba dacă Marcus va veni. Spera asta, de dragul lui. Dacă nu venea, nu avea cum să-l convingă pe Ty că îi păsa de ea. Dar cu siguranţă va veni. Poate chiar acum era în Makinlay şi se întreba unde era ea. Poate chiar venise până aici şi găsise casa goală.

Făcuse baie şi se îmbrăcase când se întoarse Ty. El nu comentă felul cum se schimbase. Se duse la baie să facă duş. Parcă se termina ceva.

Apoi auzi o maşină sosind. Când se duse la uşă, Marcus cobora din maşină, cu părul blond strălucind în soare. Avea o jachetă scumpă din piele de căprioară pe care n-o mai văzuse, pantaloni deschişi la culoare şi pantofi bej. Se opri când o văzu.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Unde e Frazer?

— Înăuntru. Abia ne-am întors dintr-o excursie la o tabără. E în ordine, Marcus. E de acord să vândă.

Ochii lui căprui se liniştiră.

— Bravo! Veni pe verandă, unde nu se potrivea cu lemnul simplu. Din ce-a spus Terry, mă aşteptam la ce e mai rău. Trebuia să ştiu că vei reuşi. Poţi reuşi orice, când îţi pui în minte!

Parcă era amorţită. Auzi paşii lui Ty în casă. Disperată, se apropie de logodnicul ei.

— Marcus, nu mă săruţi?

El zâmbi.

— Îmi cer scuze, trebuia s-o fac mai demult.

Braţul cu care o trase spre el era mult mai calm decât ar fi vrut ea. Îşi puse mâinile după gâtul lui, sărutându-l cu disperare. El era surprins şi plin de interes.

— Ţi-a fost dor de mine, scumpo? Hai să ne mai sărutăm o dată.

Râse.

— Întâi să-l cunoşti pe partenerul meu. Ty Frazer, Marcus Brierly.

Ty era în uşă. Se apropie.

— Intră, spuse el. Îmi pare rău că nu ne-am întors mai devreme. Am inspectat afacerea din toate punctele de vedere.

— Înţeleg. Marcus zâmbea, dar ochii lui se îngustaseră. O luă de talie posesiv. E o fată pe cinste, nu-i aşa?

— Aşa e. Tonul lui Ty era sec. Vrei cafea?

— O aduc eu, se oferi Greer, vrând să scape din această situaţie. Puteţi vorbi între timp. Îi zâmbi lui Marcus. Vin repede.

Auzea vocile lor din bucătărie. Se simţea prost. Era ciudat şi înspăimântător cât se schimbase în câteva zile. Marcus era acum un străin pentru ea. Parcă era din altă lume.

Totuşi, era lumea ei, îşi aminti, şi ca să trăiască în ea

avea nevoie de un bărbat ca Marcus. După ce va pleca, va uita. Bineînţeles că va uita. O aştepta o viaţă interesantă în Anglia: o carieră şi o căsătorie. Aici nu avea nimic.

Când se întoarse cu cafeaua, era încă o tensiune între cei doi bărbaţi.

— Mi-a sugerat să rămânem până sunt redactate documentele, anunţă Marcus. Deci putem spera să plecăm la mijlocul săptămânii viitoare. Alternativa e să rămâi tu singură aici să finalizezi afacerea.

— Sau s-o facem prin poştă, dacă sunteţi nerăbdători să vă întoarceţi la civilizaţie, spuse Ty sec. Dar ar dura mai mult, bineînţeles.

— Da, ştiu. Marcus îşi muşca buza, privind-o indecis pe Greer. Tu ce zici? Treaba s-ar putea să se aglomereze dacă lipsesc prea mult de la birou, dar…

— Preferam să rămâi, ca să ne întoarcem împreună, răspunse ea fără să se gândească. Durează doar câteva zile.

— Bine. E mai bine aşa. Veţi sta la hotel, nu?

— Sigur. Nu-l privi pe Ty când îi dădu cana cu cafea. Ne mutăm acolo imediat.

— După ce vă luaţi o cameră, o să vă duc în Baxter, spuse Ty. Să începem procedurile. Pe aici trebuie să insişti în materie de documente.

— Aşa e peste tot, spuse Marcus mai relaxat. Am înţeles că e un bal mâine seară la Mackinlay, aşa e?

— Mereu e câte ceva sâmbătă seara. E o pauză pentru muncitori. S-ar putea să vă placă.

— Tu vii? nu se putu Greer abţine.

— Toată lumea vine. Ty termină cafeaua şi puse cana pe pervazul de piatră. Hai să mergem. Nu vreau să stau acolo toată ziua

Plecară peste vreo zece minute. Greer era în maşina închiriată a lui Marcus, iar Ty venea în spatele lor. îl vedea în oglinda retrovizoare, cu cotul pe portieră. Nu ştia ce gândea despre ea şi Marcus, dar avea să semneze.

— Nu e chiar cum mi-l imaginam, spuse Marcus, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Te-a impresionat, nu-i aşa?

Înţepeni o clipă, apoi se relaxă.

— E altfel, fu ea de acord. Dar nu avea cum să fie diferit, trăind aici.

— Cred că da. Nu te voi întreba ce e între voi. E treaba voastră.

— Chiar aşa? Credeam că fiind logodnicul meu e şi treaba ta.

Ridică din umeri.

— E un punct de vedere învechit, cu care nu sunt de acord. Fiind logodnicul tău, n-am dreptul să-ţi controlez întreaga viaţă.

— Desigur, e valabil şi pentru tine.

— Natural. E ca sosul pe friptură… Trăim în secolul douăzeci şi unu, dragă. Nu mai sunt constrângeri. Doar pentru că la doi oameni li se pare convenabil să trăiască împreună, nu înseamnă să fie obligaţi să-şi fie fideli. Bine, eşti atrasă de tăietorul de lemne canadian. Nu-i nimic rău. Îndrăznesc să spun că vei fi atrasă de mulţi bărbaţi după ce ne vom căsători. Secretul e să nu ne preocupe ce face celălalt. Nu poţi fi stăpânul unui om.

Dar te poţi aştepta la fidelitate de la persoana iubită, se gândi ea fără emoţie. Încerca să şi-l imagineze pe Ty spunând ceea ce tocmai spusese Marcus şi i se păru imposibil. Femeia cu care se va căsători va fi numai a lui. Dar voia ea să aibă stăpân? Va fi minunat la început, dar cine ştie ce va simţi după ani de căsnicie. Mediul avea şi el importanţă. Aici, o femeie trebuia să se preocupe de familia ei, nu de carieră. Marcus nu voia copii; ştia asta. Nu mai era sigură ce voia ea. Nu mai fusese sigură de când sosise în Mackinlay.

Recepţionerul de la hotel îl salută pe Marcus pe nume şi fu curios în privinţa lui Greer. Toţi ştiau unde îşi petrecuse ultimele zile şi cu cine. I se dădu o cameră simplă la vreo două uşi de cea a logodnicului ei, şi-şi

despachetă câteva lucruri, deşi Ty nu avea răbdare.

Greer insistă să meargă toţi cu aceeaşi maşină, bărbaţii în faţă.

Aşezaţi, cei doi păreau să aibă aceeaşi înălţime, dar în rest erau diferiţi. Marcus era elegant, avea haine moderne şi avea părul bine aranjat. Ty părea mult mai mare, cu umerii largi, cu părul tuns în mod practic.

Voia cu disperare să-l atingă; să-l ia după umeri şi să-şi pună capul la pieptul lui; să-i simtă braţele puternice în jurul ei. Dar el conducea. Cu toate acestea, era frumos să viseze. Oricât de mult se potriveau, Marcus n-o putea face să-l dorească, aşa cum făcea Ty. Nu-l iubea, îl iubea pe Ty în ciuda a tot ceea ce făcuse şi spusese el în aceste zile. Pentru majoritatea acţiunilor lui, ea fusese răspunzătoare, iar el era un bărbat care nu-şi trăda

Idealurile. Să fii iubită de un asemenea bărbat, iubită cu adevărat, nu doar dorită, trebuie că era o experienţă minunată, dar nu-i era dat ei asta, chiar dacă ar fi avut ocazia. Ty cerea prea mult în schimb. La fel cum făcuse şi tatăl ei.

Gordon Terry ieşea din oraş când ei erau gata să intre. Opri maşina când îi văzu, coborând când Ty opri lângă el.

— Tocmai veneam pe la tine, spuse el jenat. Mama îşi făcea griji pentru Greer de când ai luat-o pe sus. Spunea că ar trebui să fi venit cu Marcus. I-am spus că vei rezolva situaţia singur, se adresă el acestuia din urmă.

— Nu e nimic de rezolvat, răspunse Marcus calm şi-şi întoarse capul spre Greer. Ai fost pe mâini bune, nu-i aşa, dragă?

— Da, mulţumesc. Zâmbetul ei era prea vesel. Am învăţat multe.

— Nu destule pentru a o împiedica să vândă, spuse Ty, intrând în discuţie. Mergem să facem documentele.

— Înţeleg. Ce ziceţi atunci să treceţi pe la noi după ce terminaţi, să luăm masa?

— Şi să ascultăm ce are de spus mama ta? Voi aştepta până ce va uita ultima mea vizită!

— Eu aş vrea să merg, interveni Greer. Aş vrea s-o văd din nou pe mama ta, Gordon. Ty, tu poţi aştepta în oraş dacă nu vrei să vii.

— Mă voi întoarce la Mackinlay imediat ce rezolvăm cu avocatul, răspunse el. Dacă mergeţi acolo, vă întoarceţi singuri.

— Îi aduc eu, se oferi Gordon. Acum mă întorc în oraş cu voi şi aştept până terminaţi cu Jake Stone.

— Cum vrei. Ty porni maşina fără să mai aştepte ca Gordon să se suie într-a lui.

— Nu sunt atât de sigur că vreau să vizitez din nou ferma Terry, spuse Marcus. Sunt simpatici, dar am stat destul la ei aseară.

— Ceea ce nu te împiedică să mergi iar la ei azi, răspunse Greer. Doar dacă vrei să mă duc singură. Sunt sigură că Ty nu se va supăra să te ducă înapoi la Mackinlay, iar pe mine mă va aduce Gordon.

— Bine, ai dreptate. Îl privi tolerant pe Ty. Femeile astea!

Acesta ridică din umeri. Greer avea senzaţia că Ty se săturase de ei. O durea, dac nu-l putea învinui. Şi ea se săturase de situaţia asta. Abia aştepta să se termine.

Mai în vârstă, gras, îmbrăcat într-un costum ponosit, Jake Stone era tipul specific al avocatului de provincie, pe care Greer îl văzuse în filme. După explicaţiile lui Ty, el spuse:

— Domnişoară, ai nevoie de un consult psihiatric! Sigur vrei să faci asta?

— Ştie ea ce ştie, spuse Marcus.

— Şi tu, cine eşti?

— Logodnicul domnişoarei Patton şi consilierul ei financiar. Comportarea lui era de om de afaceri. Cât va dura?

— Nu pot rezolva peste noapte, murmură avocatul. Trebuie să pregătesc documentele.

— Am de făcut vreo două observaţii în legătură cu transferal celor cincizeci de mii de dolari iniţiali. E ceva legal, vă asigur.

Greer se ridică şi se duse la fereastră, mulţumită să-i lase pe ei să se ocupe. Privind strada prăfuită, se întrebă cum ar reacţiona ei dacă le-ar spune că s-a răzgândit. Cel mai uşor ghicea cum ar reacţiona Marcus. Ar fi devastat, nu i-ar veni să creadă. Jake Stone s-ar simţi uşurat că bunul-simţ a învins, deşi şi-ar pierde onorariul. Rămânea Ty. Nu ştia cum ar reacţiona, deşi îşi petrecuse ultimele zile încercând s-o facă să se răzgândească. Dar ea nu avea de gând să facă asta.

Se bucură când ieşiră toţi la soare din nou, instruiţi să se întoarcă luni. Ce fusese mai greu, trecuse. Mai aveau weekendul şi apoi va scăpa de tot. Acasă îl va ajuta pe Marcus la serviciu. Avea nevoie ca mintea ei să fie ocupată în totalitate.

Gordon îşi parcase maşina în spatele celei a lui

Ty

— Sigur nu te-ai răzgândit? îl întrebă pe acesta din urmă.

— Nu vin azi, mulţumesc. Se adresă celorlalţi doi: ne vedem mâine la petrecere, dacă nu mai devreme.

De data asta, Greer se aşeză în faţă, lângă şofer. Gordon aşteptă să iasă din oraş, apoi spuse ezitând:

— Sper că nu v-am încurcat planurile.

— Nu, spuse Greer, sigur că nu. Ty e supărat că nu m-a convins, asta e tot.

— Îl înţeleg, interveni Marcus din spate. Şi eu aş simţi la fel.

După expresia feţei lui, era evident că Gordon nu înţelesese nuanţele, pentru care lucru Greer era recunoscătoare. Toleranţa lui Marcus începea să semene a indiferenţă.

Beth Terry îi întâmpină la uşă, bucuroasă.

— Mă bucur că aţi venit amândoi, spuse ea. Voi

păstra ce am să-i spun lui Ty pentru altă ocazie. Se adresă fiului ei: tânăra Di e înăuntru. Vrea să ştie dacă vrei să le repari generatorul electric. S-a stricat iar.

— I-am văzut maşina. Voi trece pe la ei după ce mă întorc de la Mackinlay.

Fata era în bucătăria mare, îmbrăcată aproape la fel cum o văzuse Greer ultima dată. Roşi puţin

când întâlni privirea lui Greer, ca şi cum vederea ei i-ar fi amintit durerea şi umilinţa refuzului lui Ty. Apoi îl văzu pe Marcus în spatele ei şi atitudinea ei se schimbă imediat. Lui Greer îi venea să zâmbească. Ce efect putea avea aspectul lui sofisticat asupra unei inimi frânte!

Marcus recunoscu imediat simptomele, apoi i le întări. Răspunsul lui când i se făcu cunoştinţă cu Diane o făcu să roşească din alt motiv, iar ochii ei străluciră. Era evident că nimeni nu-i mai acordase atâta atenţie.

Aşa că pe nimeni nu surprinse când acceptă invitaţia lui Beth de a rămâne să ia prânzul. Marcus se aşeză lângă ea, flirtând, ceea ce o făcea pe Greer să vrea să-l ia la bătaie. Dar aşa era Marcus, nu putea să întoarcă spatele unei fete frumoase. Aşa fusese mereu, aşa va fi mereu; chiar o avertizase în această privinţă. Din când în când, Di îi arunca priviri triumfătoare lui Greer. Beth Terry ignora purtarea lor, dar Gordon nu-i privea cu ochi buni.

— Di e prea tânără şi prea plină de ea ca să ştie când e dusă de nas, îi spuse el lui Greer după ce se

trăseseră deoparte. Nu-l poţi opri pe logodnicul ăsta al tău de a-i acorda atâta atenţie?

— Aş putea încerca, dar probabil doar ar râde, admise trist. Îmi pare rău, Gordon, aşa e el.

— Aşa se poartă cu toate femeile?

— Cu cele frumoase. Nu înseamnă nimic.

— Şi tu nu te superi?

— Nu. Acesta era adevărul. Marcus n-o putea face geloasă pentru că nu-l iubea destul de mult. Dacă ar fi fost vorba de Ty… Dar asta era imposibil, nu-i aşa? Ty nu făcea

scene din astea. Îi spusese că era porc deoarece o alungase astfel pe Diane, dar fusese crud din bunătate. Marcus era crud fără ca măcar să ştie, sau şi mai rău, poate că ştia, dar nu-i păsa.

— Vii la serbarea din Mackinlay? îl întrebă Greer pe Gordon, care o dusese să-i arate doi cai.

— S-ar putea. Depinde cum evoluează lucrurile. Se sprijini de gardul padocului. S-ar putea să ţi se pară cam grosolană.

— Vrei să spui neconvenţională? Unde se ţine?

— În biserică, la vremea asta. Vara se ţine în aer, liber lângă lac.

— Sună distractiv.

— De obicei, aşa e. Sunt mai multe distracţii aici în Baxter, bineînţeles. Avem cinema de trei ori pe săptămână, plus serbarea din fiecare sâmbătă. Mai e şi cursa de cai. Am câştigat şi eu două premii anul acesta, adăugă el cu modestie.

Greer era interesată.

— Aveţi o pistă?

— Nu, alergăm până la Cherry Creek şi înapoi. Doi dolari taxa de participare, iar câştigătorul ia potul. Când vine iarna, avem curse de sănii.

— Mackinlay rămâne izolat, nu-i aşa? întrebă Greer.

— Nu pentru mult timp. Toţi lucrează să deszăpezească drumul. Râse. Când Ty a vrut să treacă, nimic nu l-a putut opri. Dacă nu s-a putut altfel, cu schiurile. Tonul lui se schimbă. Nu e treaba mea, dar tatăl tău s-ar întoarce în mormânt dacă ar şti ce vrei să faci cu jumătatea din afacere.

Ar fi vrut să spună că nu mai era jumătatea lui, ci a ei, dar vorbele i se opriră în gât.

— Am nevoie de bani, spuse în schimb. Nu mă judeca prea aspru, Gordon. Ştiu cât de mult îi plăcea aici. Ar trebui să plecăm, dacă vrei să treci pe la ferma Ford la întoarcere. Altcineva nu-i poate ajuta?

— Eu şi Tom am crescut împreună. Mereu ne-am ajutat unul pe altul.

— Deci o cunoşti bine pe Diane, spuse Greer. E o fată frumoasă.

— Dar face şi probleme. Lui Tom i-a fost greu s-o stăpânească în ultimele săptămâni. E destul de mare acum ca să fie responsabilă de faptele ei, dar pare încă o copilă din multe puncte de vedere. Mama mi-a spus că i-ai povestit cum a alungat-o Ty. Cel puţin ăsta e un pas în direcţia bună. Se ţine după el de ani de zile ca o viţică!

— Iar Marcus nu va sta destul de mult ca să-i facă rău. Vom pleca la începutul săptămânii viitoare.

— Ştiu. Ne va fi dor de tine.

— Doar după două vizite? întrebă Greer râzând.

— Prima dată când ai văzut Mackinlay de sus, parcă sosiseşi acasă. Se pare că m-am înşelat.

— Aşa e. Nu ştia ce să mai spună.

Marcus discuta cu Diane pe verandă. Greer îl anunţă de plecare.

— De ce nu veniţi la mine cu Gordon să-l cunoaşteţi pe fratele meu, Tom? sugeră Diane. Trebuie să trec prin oraş mai întâi, dar vin şi eu repede.

Gordon îi salvă să caute o scuză.

— Mai bine îi las pe ei în Mackinlay, apoi trec pe la tine. Trebuie să mă întorc să mulg vacile. Adu-l pe Tom la serbare şi-i va cunoaşte atunci.

— Şi dansează cu mine, adăugă Marcus.

— Nu cred că faci ce e mai bine, spuse Beth Terry. Nu asta a vrut tatăl tău. Dar fă cum crezi că e mai bine. Încercaţi să mai treceţi pe la noi înainte să plecaţi.

Greer îi promise că va trece şi plecă fericită.

Ajunseră la Mackinlay în jumătate de oră. Gordon îi lăsă la hotel şi plecă spre ferma Ford.

— Cred că mă duc să mă schimb, îl anunţă Greer pe Marcus. Tu ce faci?

— Nu ştiu. Ce facem după ce se înserează?

— Poate mergem undeva.

— Da, sigur. Şi dacă nu găsim, va trebui să ne distrăm singuri, nu-i aşa?

Luară masa la şapte în restaurantul hotelului. Mâncarea era simplă, dar bine gătită. Restaurantul era gol, căci ei erau singurii turişti cazaţi acolo.

— Hai să plecăm de aici, spuse Marcus după ce terminară de mâncat. Parcă am fi într-o morgă!

Erau puţini oameni pe strada principală şi se auzea doar un pian undeva pe aproape. Greer credea că toate întâlnirile din timpul săptămânii aveau loc pe la casele oamenilor, deşi ambele localuri erau deschise. Văzu un cal legat în faţa unuia dintre ele şi câteva maşini parcate acolo.

Marcus sugeră să ocolească locul cu maşina şi să vadă joagărul, în ciuda protestelor lui Greer.

— Până semnezi documentele, încă posezi jumătate din el. Frazer n-are ce zice.

— Nici nu cred c-o va face, răspunse ea. Bine, dacă asta vrei.

— Altceva nu prea avem ce face. Doar dacă vrei să te culci.

Greer râse.

— Nu atât de devreme. Cred că îţi dai seama că e întuneric pe drum.

Pe drum nu se întâmplă nimic deosebit. Nu se întâlniră cu altă maşină şi drumul părea pustiu. Când trecură pe lângă casa unde se născuse Greer, o duru inima. Copacii o ascundeau, dar era sigură că Ty era acolo. Se întrebă ce făcea el acum. Poate citea sau asculta la radio. Şi de ce să creadă că era singur? Diane nu era amanta lui, dar erau şi altele.

Îi veni o idee.

— Ia prima la stânga, vrei? spuse ea. Vreau să văd ceva.

Marcus o ascultă, mormăind ceva când Fordul trecu peste rădăcinile unui copac.

— Nu voi mai huli drumurile englezeşti, spuse el. Măcar sunt asfaltate.

Când ajunseră la casă, semăna cu cealaltă, doar că n-avea perdele şi părea pustie. Nu era dărăpănată. Şi aici era un debarcader.

— Intri? întrebă Marcus curios.

Greer dădu din cap că nu.

— Voiam să văd doar cum arată. Asta e vechea casă Frazer.

— Nu prea are ce face cu ea. Marcus scoase ţigările. Vrei una?

— Nu, mulţumesc. Putem merge la joagăr acum, dacă vrei.

— Să mai stăm puţin. E plăcut aici. Coborî geamurile şi privi dealurile. Peisajul e frumos, dacă îţi plac copacii.

— Şi-ţi plac?

— O perioadă limitată de timp. Fiindcă vorbim de obiecte fără viaţă…

— Credeam că vrei să fumezi, se grăbi ea.

— Nu dacă nu fumezi şi tu. Puse pachetul în buzunar şi o trase uşor spre el. Sunt moduri mai plăcute de a petrece timpul.

Greer se strădui să-i răspundă la sărut. Nu-i displăcea; nu-i displăcuse niciodată. Dar nu o emoţiona. Marcus îşi dădu şi el seama de asta.

— Ce s-a întâmplat cu entuziasmul de azi-dimineaţă? întrebă el. Sau nu era pentru mine?

Îşi muşcă buza şi privi în altă parte.

— Îmi pare rău. Sunt obosită.

— Nu mă lua de prost, dragă. Am sărutat destule femei la viaţa mea ca să-mi dau seama. Ţi-e dor de Frazer, nu?

— Nu-i adevărat!

— Nu? Cum a fost? Vrei să spui că nu te-a atins? V-am văzut împreună. Am văzut scânteia din ochii tăi.

— Marcus, de ce m-ai cerut de soţie? Pentru bani?

Ezită puţin. Zâmbi şi ridică din umeri.

— Aş fi un mincinos dacă aş spune că n-a contat. Până atunci, doar mi-a trecut prin cap. Dar nu te-ai dăruit în totalitate. Poate că Frazer ţi-a dat ce-ţi lipsea.

— Şi nu te-ai supăra?

Pauză. Părea că se gândea.

— Bine, spuse el pe alt ton, m-a deranjat. Asta nu înseamnă că retrag ce-am spus azi-dimineaţă.

Nu poţi fi stăpânul cuiva.

Greer zâmbi trist.

— Vrei să spui că nu poţi cere fidelitate dacă nu eşti pregătit s-o oferi. Ce gândire cinstită!

— Mai bine decât să fiu ipocrit, ca majoritatea oamenilor. Nu e niciun bărbat dintr-o mie care să nu calce strâmb dacă are ocazia.

— Greşeşti, dar n-am cum să-ţi demonstrez.

— Statisticile mă plictisesc.

— Practica, poate, nu intenţia. Şi vorbind statistic, sunt la fel de multe căsnicii destrămate de femei care umblă cu alţii, aşa că de ce să nu spunem că niciunul dintre noi nu va respecta jurămintele de căsătorie.

— Aşa e?

— Eu da, spuse ea ferm. Refuz să accept ideea că ne vom face de cap.

— Acesta e un ultimatum?

— Nu ştiu. Te însori cu mine pentru bani şi eu…

— Ştiai că nu suntem îndrăgostiţi.

— Nu ştiam.

— Credeai că mă iubeai?

— Da. Greer oftă. Credeam că pot învăţa să te iubesc. Acum ştiu mai bine. Nu pot iubi un bărbat care gândeşte ca tine.

— Vrei să spui că nu apreciezi sinceritatea? Puteam să-ţi jur că voi fi un soţ model, dar ştiu că nu va dura. Deci, ne despărţim?

— Nu ştiu. Chiar dacă nu ne căsătorim, îţi pot

împrumuta cei cincizeci de mii de dolari, cu acte.

— Ai face asta?

— Am mers prea departe ca să dau înapoi. Oricum, n-am ce face aici.

— Aşa e. Nici tu n-ai putea trăi aici, cum n-a putut nici mama ta.

Singură poate că nu. Cu Ty… Oftă. Asta nu va şti niciodată.

— Mai vrei să mergi la joagăr? întrebă ea.

— Nu neapărat. Ne întoarcem. Să înţeleg că ai rupt logodna?

Îşi scoase inelul de logodnă cu diamant.

— Aş vrea să nu afle nimeni, spuse Greer. Te superi dacă păstrez inelul până plecăm?

— Fă ce vrei cu el. Poartă-l, vinde-l, aruncă-l dacă vrei. Eu nu-l vreau înapoi.

Porni maşina. Bietul Marcus! Ştia că ţinea la ea, dar îi era teamă să se însoare. Totuşi, dacă nu ar fi cerut-o de soţie, s-ar mai fi gândit oare să-şi vândă partea? Nu ştia răspunsul.

Capitolul 1

Dacă noaptea păruse lungă, ziua păru şi mai lungă.

La sugestia ei, merseră în Baxter să ia prânzul şi apoi merseră la curse. Gordon călări pe Dungă Roşie în a treia cursă, dar termină abia al doilea.

— Nu mai e în formă, le spuse el după aceea. Vă întâlniţi cu Ty?

— Nu, răspunse Greer, încercând cu disperare să nu pară interesată. E aici?

— L-am văzut mai devreme cu Renée Campbell. Puteaţi să petreceţi în patru.

— Campbell?

— Fata mai mare a lui Matt Campbell. Fratele ei, Joe, lucrează pentru Companie. Se zvoneşte că s-ar putea să se însoare. Uite-i!

Greer se controlă, să pară că nu-i păsa. Renée era cu câţiva ani mai mare ca ea, brunetă, atractivă, caldă, prietenoasă.

— Speram să ne întâlnim până plecaţi, spuse ea. Ty mi-a spus că n-a putut să te convingă să te răzgândeşti.

— Mă tem că nu.

— Păcat. Familia Patton a fost mereu aici. Oricum, îţi vei schimba numele. Când vă căsătoriţi?

— Luna viitoare, răspunse Marcus fără să ezite. Păcat că nu veniţi şi voi.

— Vă vom trimite o telegramă, spuse Ty ironic. I-am promis tatălui tău că joc şah cu el după-amiaza asta, Renée. Hai să mergem.

— Mergem. Se adresă lui Greer: sper să ne întâlnim la serbare diseară. De fapt, vă putem lua de la hotel, nu-i aşa, Ty?

— De ce nu? Pe la opt.

Greer alese o fustă smarald de bumbac şi o bluză albă. Marcus purta pantaloni, o cămaşă descheiată la gât şi o cravată, ceea ce constituia ideea lui de ţinută lejeră. Când coborâră erau deja aşteptaţi. Ty purta

blugi, o cămaşă în carouri şi o năframă la gât. Renée era îmbrăcată tot cam ca ea.

Merseră pe jos până la biserică, luminată şi răsunând de muzică. La uşă era un bărbat care vindea bilete.

— A venit multă lume, spuse el. Au venit şi băieţii din Talso acum jumătate de oră.

Lângă pereţi erau scaune de lemn şi în fund, o masă plină cu sandvişuri.

— Astea le-au adus femeile, spuse Renée. Fiecare contribuie cu ceva. Eu am făcut prăjitură de ciocolată, am adus-o azi-dimineaţă.

— Femeile Campbell sunt bune bucătărese, interveni Ty.

— Şi Greer, spuse Marcus.

— Se pare că doar la asta suntem bune, după cum vorbesc bărbaţii! spuse Renée. Am înţeles că ai o slujbă de

răspundere, nu-i aşa? Hai să dansăm! Ty, tu ia-o pe Greer şi eu pe Marcus.

— Nu ştiu dansul ăsta, protestă acesta din urmă, dar ea îl trase în mijloc.

— Vrei să încerci? întrebă Ty. Nu e greu.

— Te rog.

Ajunseră în centru. Ty o ţinea de mijloc. Paşii erau simpli şi se repetau. Începu să se simtă bine.

— A fost minunat! exclamă Greer entuziasmată când dansul se termină.

Ty ridică o sprânceană întrebător în timp ce era anunţat un vals.

— Dansăm?

Renée şi Marcus stăteau foarte apropiaţi şi râdeau de ceva. Greer răspunse:

— De ce nu?

Aproape de pieptul lui, tensiunea creştea în ea. Nu se putea relaxa. Nu voia să se mai întoarcă. Totuşi, nici aici n-o reţinea nimic.

— Dacă nu aveţi planuri pentru mâine, îi spuse Ty la ureche, mama lui Renée vă invită să petreceţi ziua la ei.

— Ne-ar plăcea.

Apăru Diane Ford cu un tânăr şi în curând îi acordă toată atenţia lui Marcus, care dansa într-una cu ea.

— Cred că va trebui să-mi caut altă slujbă când ne vom întoarce, îi spuse Greer într-o pauză.

Petrecerea se termină după miezul nopţii. Renée le spuse cum să ajungă la ferma Campbell a doua zi.

Matt Campbell arăta cu vreo cincisprezece ani mai tânăr decât era.

— De ce nu ai venit să-l vizitezi pe tatăl tău când trăia? întrebă el.

— Deoarece am fost proastă şi am crezut că există doar o versiune a poveştii, răspunse Greer fără ezitare.

Doar cei doi bătrâni erau acasă. Greer se întreba dacă va veni şi Ty.

— Copiii vin în curând să ia prânzul, spuse Jean Campbell.

Sosi un camion cu fiii lor. Când intră în living, Greer îl văzu pe Ty. O salută şi-i prezentă fraţii şi surorile lui Renée.

Erau paisprezece la masă, aşa că stăteau înghesuiţi. Greer stătea între Ty şi Marcus.

— Veniţi şi voi după-masă să culegem mere, spuse Ty.

— Nu sunt îmbrăcat pentru cules, răspunse Marcus.

— Vă vom găsi amândurora câte o salopetă.

Jean Campbell interveni:

— Sunt sigură că Marcus n-are chef de cules. Stai cu noi. Greer va merge cu băieţii.

Plecară cu acelaşi camion. Renée îi găsi lui Greer o salopetă curată ca s-o ia peste hainele ei.

Împărţi un pom cu Renée, la început.

— Tata spunea că toate femeile vor să se mărite. Eu am deja douăzeci şi şapte de ani, ceea ce pe aici se consideră fată bătrână!

Munciră până la apus, doar cu o pauză pentru ceai şi prăjituri aduse de acasă. Când se întoarseră, Greer se simţea obosită, dar mulţumită. Ty începu s-o maseze. Greer nu se întoarse, dar se întreba ce gândea Renée.

Marcus era în living cu Matt, cu un pahar în mână. Se bucură că se întorseseră.

Cina fu mai liniştită. După cină, Renée sugeră să se plimbe în jurul casei. În mod surprinzător, Marcus acceptă primul.

Noaptea era răcoroasă şi bătea un vânt dinspre nord.

— Vine ploaia, spuse Ty. Dar trenurile vor circula oricum. Aveţi unul mâine la patru după-amiază care merge la Halifax. Veţi fi în Halifax marţi şi veţi lua avionul.

— Când se întoarseră, Renée se duse cu Greer în bucătărie să prepare cafea.

— Veţi termina de cules merele până se strică vremea? întrebă Greer.

— De ce nu mai stai să ne ajuţi? Tuturor ne place de

tine.

— Trebuie să mă întorc. Te măriţi cu Ty?

— Am vorbit despre asta, spuse Renée. Ne potrivim, ne înţelegem. Doar că…

— Doar că?

— Nu suntem îndrăgostiţi unul de altul. Cred că nici tu nu-l iubeşti pe Marcus.

Capitolul 8

Greer se control.

— De unde ştii? întrebă ea.

— Ştiu cum se poartă îndrăgostiţii. Nu vă priviţi cu dragoste. Mi-am imaginat că vrei să te măriţi cu el pentru aceleaşi motive pe care le-aş fi avut eu să mă mărit cu Ty, lipsa unei pasiuni în viaţa ta.

Greer zâmbi trist.

— Poate aşa era.

— Era?

— Să nu spui nimănui, Renée. Nu vreau să ştie lumea.

— Te referi la Ty? Contează?

— Dacă ar afla, ar putea să nu-mi mai cumpere partea.

— Şi vrei banii ăştia?

— I-am promis lui Marcus că-l voi ajuta.

— Rupe promisiunea. Greer, răspunde-mi sincer. Nu vrei să vinzi, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Cred că ştii, dar nu vrei să admiţi, nici măcar faţă de tine însăţi. Locul tău e aici. Eşti de-a noastră. Spune-i lui Ty că te-ai răzgândit. Se va bucura. Marcus nu merită. Hai, du cafeaua, să nu vină să ne caute.

La zece se despărţiră.

— Ne vedem în biroul lui Jake la unsprezece, spuse Ty înainte să se ducă la maşină.

Dimineaţă la opt când se trezi, vântul bătea cu putere şi cerul era plumburiu. Era mai răcoare decât în zilele

precedente.

Deprimată şi tristă, Greer intră în restaurantul hotelului. Marcus coborâse deja.

— Ce vreme urâtă, comentă el. Mi-e groază să mă gândesc cum sunt iernile aici. Ţi-ai strâns bagajele?

Dădu din cap că da.

Marcus pusese valizele în maşină, când un Land-Rover veni în viteză. Din el coborî Bill Ryman.

— Bine că v-am prins, spuse el. Ty vă transmite că nu poate veni. E un incendiu la Talso. S-a dus acolo.

Marcus înjură cu voce joasă.

— Cât stă acolo? întrebă el.

— Depinde cât timp le va lua să-l stingă. Dacă nu se opreşte vântul sau dacă nu plouă, arde totul. Avem nevoie de toţi pe care îi putem aduna.

— Mă duc cu Bill, dacă îl ajung din urmă, spuse Greer.

Maistrul de la joagăr frână când Greer îi ieşi în faţă dând din mâini.

— Vin cu tine.

— Eşti sigură?

— Da. Dă-i drumul! E un ordin.

Bill zâmbi.

— Bine, şefa! Mă bucur că ai revenit printre noi. După două ore, ajunseră la Talso. Mult înainte să ajungă se simţea miros de fum, iar cerul era înroşit. Ajunseră şi la locul sinistrului. Buldozerele doborau copacii, pentru a face o breşă.

— Vor produce un incendiu controlat.

— Va funcţiona?

— Cu puţin noroc. Să sperăm că va ploua sau se va opri vântul.

— Nu-l văd pe Ty, spuse Greer.

— E chiar la incendiu, după cum îl ştiu. Tu nu poţi face nimic. Mă duc să dau o mână de ajutor.

— Nu. Vreau să văd eu însămi cât de grav e. Dacă nu

mă duci, conduc singură.

Bill oftă.

— Ty se va supăra. Are destule pe cap, nu mai are nevoie să aibă grijă de o femeie.

— Nu va fi nevoie. Nu voi risca. Nu voia să recunoască, dar voia să fie sigură că Ty nu păţea ceva.

Focul era lat de câteva sute de metri şi avansa rapid. Căldura era intensă, uscându-le gâtul şi făcându-le ochii să lăcrimeze.

La sfatul lui Bill, Greer îşi udă batista într-o găleată cu apă şi şi-o puse peste nas şi gură.

— Hai să te scot de aici, spuse Bill.

O duse la focul controlat, care avea riscurile lui. S-ar fi putut isca un nou incendiu. Oamenii erau negri de fum, cu ochii înroşiţi. Unde era Ty?

Când apăru, aproape că nu-l recunoscu. Avea cămaşa ruptă şi o arsură pe braţ. Era negru tot. În cele din urmă o văzu.

— De ce ai venit aici?

— Să văd banii arzând. Încă am dreptul ăsta.

— Aşa e. Numai banii contează pentru tine?

— Nu, răspunse Greer. Dar nu mă aştept să mă crezi. Se opreşte focul?

— Sper. Oamenii au muncit mult. Nu te îngrijora. Nu va afecta afacerea noastră.

— Nu va mai fi nicio afacere. Vine focul! Aşteptară şi priviră cum incendiul încerca să treacă mai departe. Dar nu mai avea ce arde. Oamenii strigară de bucurie. Tabăra era salvată.

— Ce spuneai? o întrebă Ty.

— Nu mai vând.

— De ce?

— M-am răzgândit.

— Şi Brierly?

— A plecat. Eu rămân.

— Sigur. Să ştii că nu-ţi dau mai mulţi bani.

— Cum să te conving că nu mai vreau să vând? L-am

trimis pe Marcus acasă.

— Atunci, de ce mai porţi inelul lui?

— Am uitat să i-l restitui. I-l voi trimite prin poştă. Ty, am greşit şi vreau să repar. I-o datorez tatălui meu.

— Du-o la hotel, se adresă Ty lui Bill.

Ploaia porni când erau la jumătatea drumului.

— Bill, mă laşi acasă la Ty?

— A spus la hotel.

— Ştiu ce-a spus.

Bill izbucni în râs.

— Eşti o adevărată Patton. Fie ca tine!

Când ajunseră, Bill aprinse focul din şemineu, apoi aprinse şi focul de la boilerul din bucătărie.

Greer făcu un duş, apoi îl aşteptă pe Ty.

Curând, sosi şi el. În ultima săptămână, viaţa ei se schimbase radical.

— După ce mă spăl, te duc în oraş.

— Nu. E casa mea.

— A ta?

— Aşa e. Te-ai mutat cu tata, nu el la tine. Du-te la cealaltă casă şi fă focul.

— S-o crezi tu! Să-ţi fie clar, nu mă mut după toanele tale. N-ai decât să rămâi aici. Dar iată la ce să te aştepţi!

O sărută cu mânie. Greer nu se împotrivi.

— Ty, ajută-mă. Hai să fim prieteni.

— Nu-ţi face iluzii. Vreau să pleci de aici.

— Ţi-e teamă? Crezi că nu-mi vei putea face faţă? Nu sunt ca mama. Dă-mi o şansă să-ţi demonstrez.

— După ce termin baia, pleci. Între timp, pregăteşte ceva de mâncare.

Greer făcu omletă cu roşii şi ciuperci. Apoi se aşezară la masă. După aceea, Ty aprinse o ţigară.

— Ce vei face? întrebă el.

— Mă voi mărita cu tine.

— Crezi că mă vei suporta? întrebă Ty.

— Cu dragă inimă!

Sfârşit